

VERSCHEIJNT DES VRIJDAGS
1 SEPTEMBER 1933 - No. 14

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE ZEEUW EN ZIJN DIEREN
(Bij ons artikel op blz. 424 en 425)

Het kleine republiekje in de Pyreneeën, Andorra, dat ongeveer 5200 inwoners heeft, moest onlangs een nieuwen president kiezen, waarover de bewoners het niet eens konden worden. Een Hongaarsche filmspeelster, Emmy Verebes, kreeg toen den raren inval, een brief naar Andorra te schrijven, om naar het presidentsbaantje te solliciteeren. Als getuigschrift stuurde de juffrouw waarschijnlijk een van haar best geslaagde filmportretten in en een opgave van het aantal meters film, dat zij gemaakt heeft.

Na de vlucht van Machado, president van Cuba, werd dewoede van de bevolking, nu de president zelf ontsnapt was, gekoeld op zijn paleis. In alle kamers werd het meubilair kort en klein geslagen.

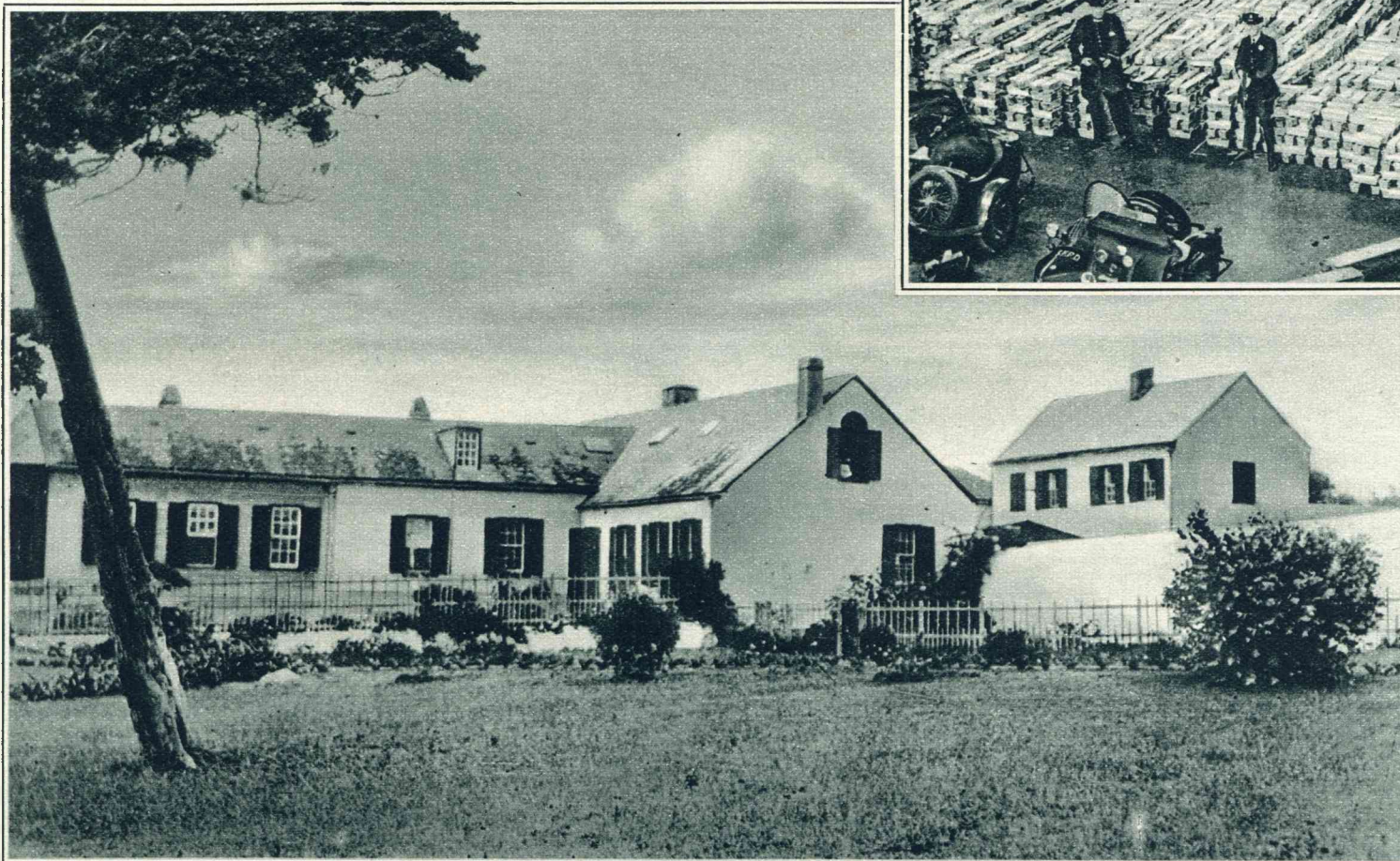

De ontvoerings-woede in Amerika, waar ontvoeringen meer en meer door de bandieten als voordeelig beroep „beoefend” worden. In den staat New Hampshire moest een meisjes-pensionaat op deze wijze gebarricadeerd en bewaakt worden, omdat een bende geprobeerd had enkele leerlingen, dochters van millionairs, te ontvoeren.

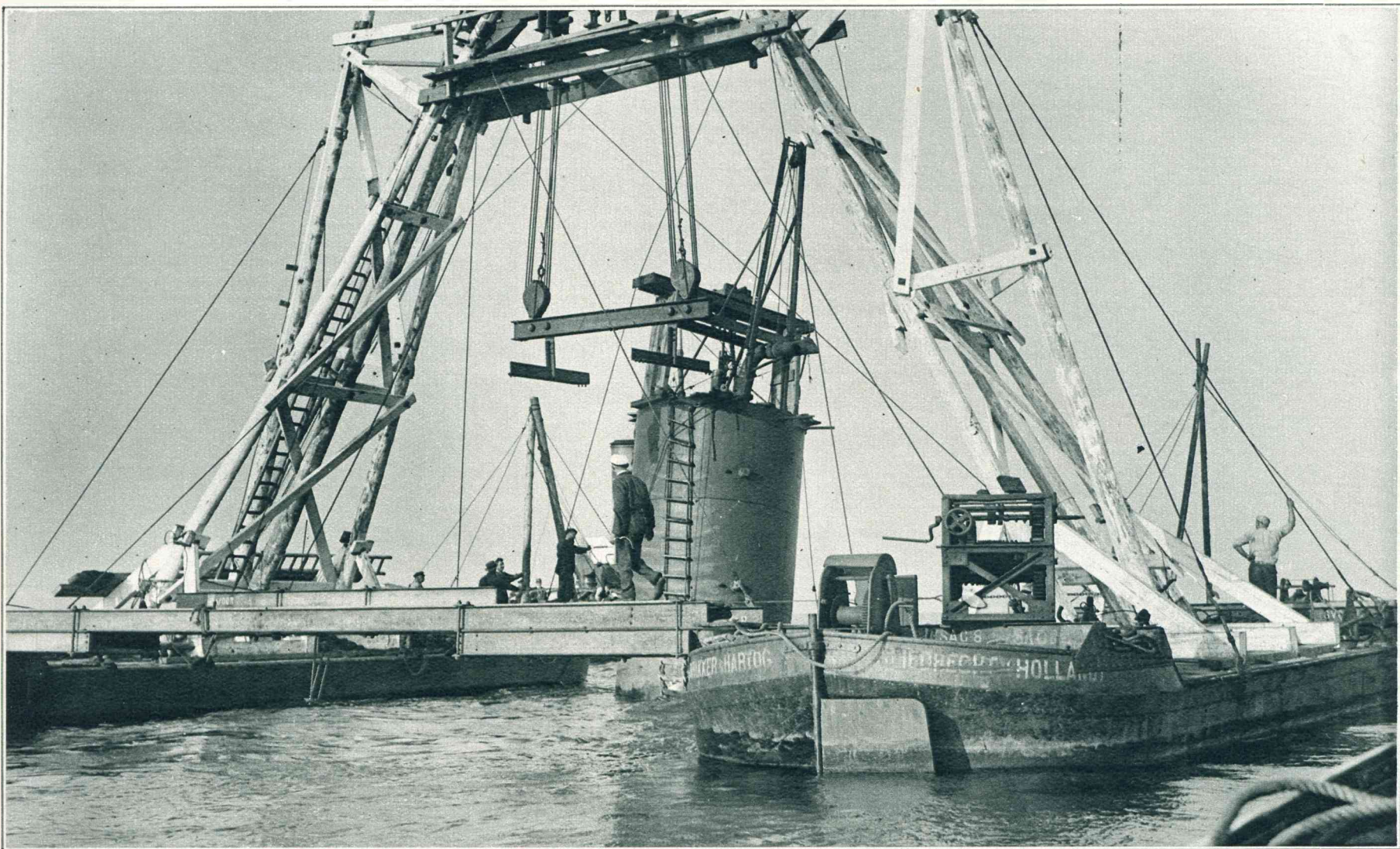
BUITENLANDSCHE POST

In San Francisco kwam 12 miljoen aan zilver aan uit Britsch Indië, als betaling van een deel der Engelsche oorlogsschuld aan Amerika. De beste scherpschutters van de politie werden aangewezen als bewakers van de ongewone en kostbare lading in de voorloopige schatkamer aan de haven.

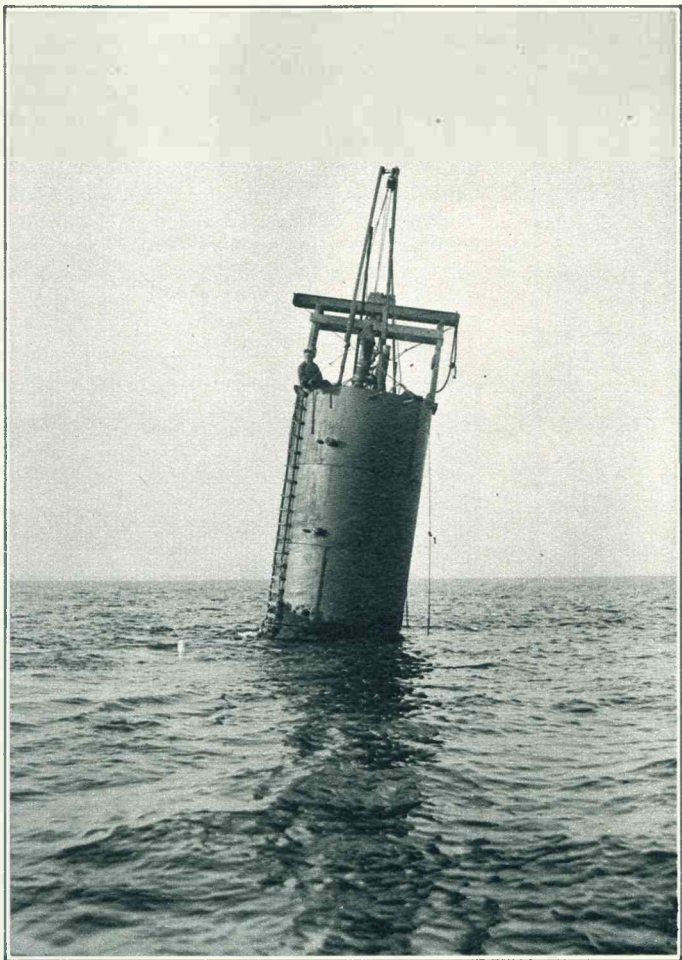
Het moeilijkst bereikbare museum ter wereld zal wel het museum op St. Helena worden. Op 't kleine eilandje, midden in den Oceaan, wordt een Napoleon-museum ingericht in het huis, waar de veroveraar als balling is gestorven.

De afbraak boven de Lutine. De bok is boven het wrak gevaren om het cilindervormig gedeelte van den toren te demonteeren, waarna de kegel uit het zand wordt getrokken.

Afbraak boven de Lutine

Ruim een maand nadat de bergingstoren boven het wrak van de Lutine was neergelaten en dus een begin gemaakt was met het eigenlijke goudgraverswerk, moest men de ontstellende ontdekking doen, dat alle werk vergeefs is geweest: in den toren vond men n.l., onder water, een groot gat, dat volgens de ondernemers niet ontstaan kan zijn door de krachten van zee of storm. Naar hun overtuiging is er dus een aanslag op den goudtoren gepleegd. Men heeft onmiddellijk den toren gedemonteerd; een nieuw gevaarte zal worden gebouwd en boven het wrak worden neergelaten, waarna men opnieuw van voren af aan den strijd tegen water en zand boven het goud zal beginnen. Wij zijn in de gelegenheid op deze pagina eenige foto's te geven van de afbraak van den vernielden toren op de Westergronden, die een beeld geven van de dramatische wending, welke de sensationele goudgraverij-op-zee heeft genomen.

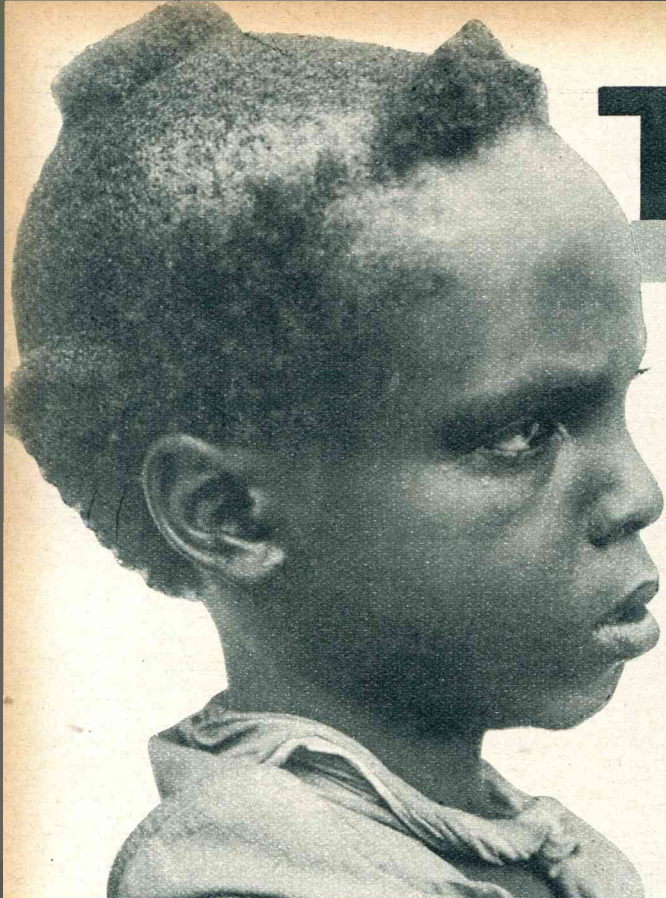

Toen men Zaterdagmorgen naar den toren voer, om het werk voort te zetten, zag men dat de toren scheef stond. Men maakte reeds plannen om door zandzuigers het gevaarte weer recht te zetten, toen men ontdekte dat er iets ergers gebeurd was: het gevaarte was scheef gezakt, omdat er een groot gat in geslagen was.

De heer Beckers (rechts) en de heer Taylor Kraay van de Bergings-Mij. (naast hem) bestudeeren de uit den kegel weggeslagen plaat, die door de duikers Sperling (links) en Istermaas (tweede van links) is boven gebracht.

TYPEN

Weinig gebieden van het Afrikaansche werelddeel zijn uit een oogpunt van koloniale politiek zoo belangrijk als Somaliland. Op de landkaart vindt men dit land langs den Indischen Oceaan en de Golf van Aden en zijn gunstige ligging, zoowel in militair opzicht, doordat het een goede gelegenheid biedt voor het stichten van een vlootbasis, als in economisch opzicht doordat het aan het rijke Abessynië grenst, valt aanstonds op.

De Somalinesers zijn een krijgshaftig volk, nog half uit Nomaden bestaande, doch zij schijnen bestemd te zijn om door vreemde volken overheerscht te worden. Reeds de Portugeezen onderwierpen hen in de zeventiende eeuw, na dezen maakte Egypte zich van het land meester, tot ten slotte Engeland, Frankrijk en Italië Somali-

Knaap uit Djibouti.

UIT

Beauties

SOMALI

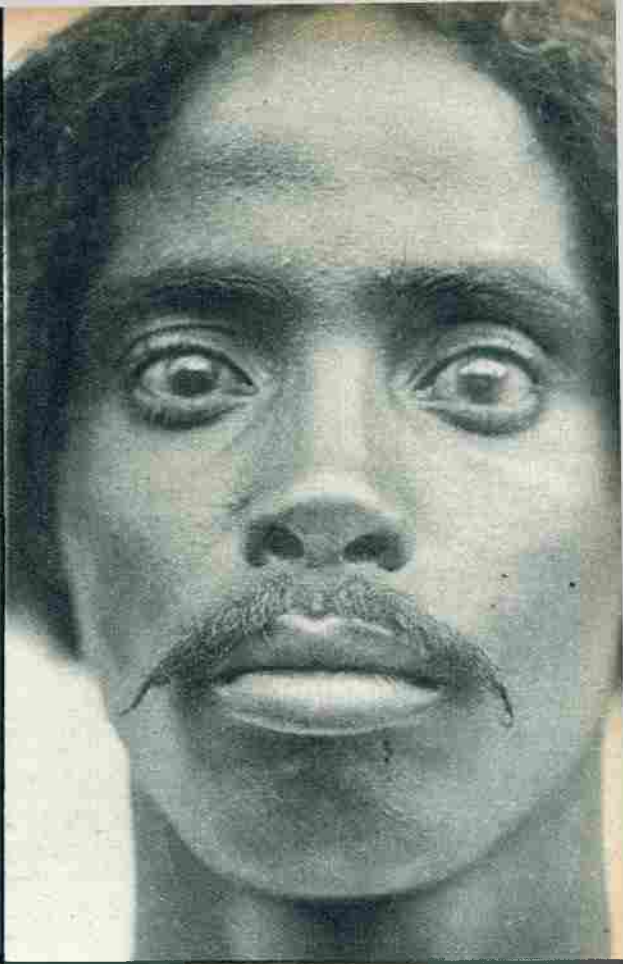
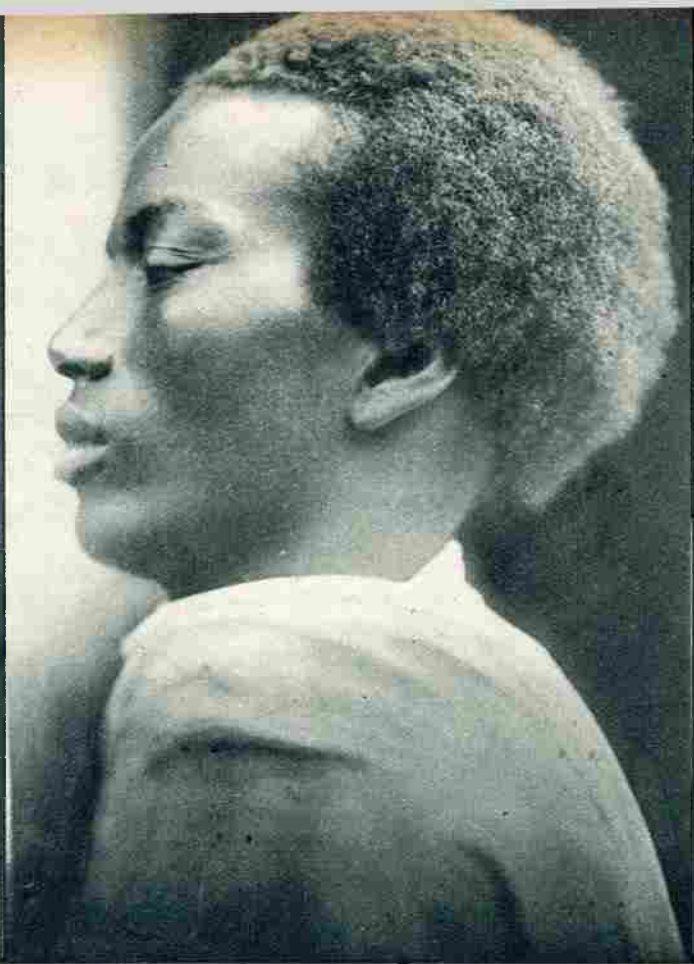
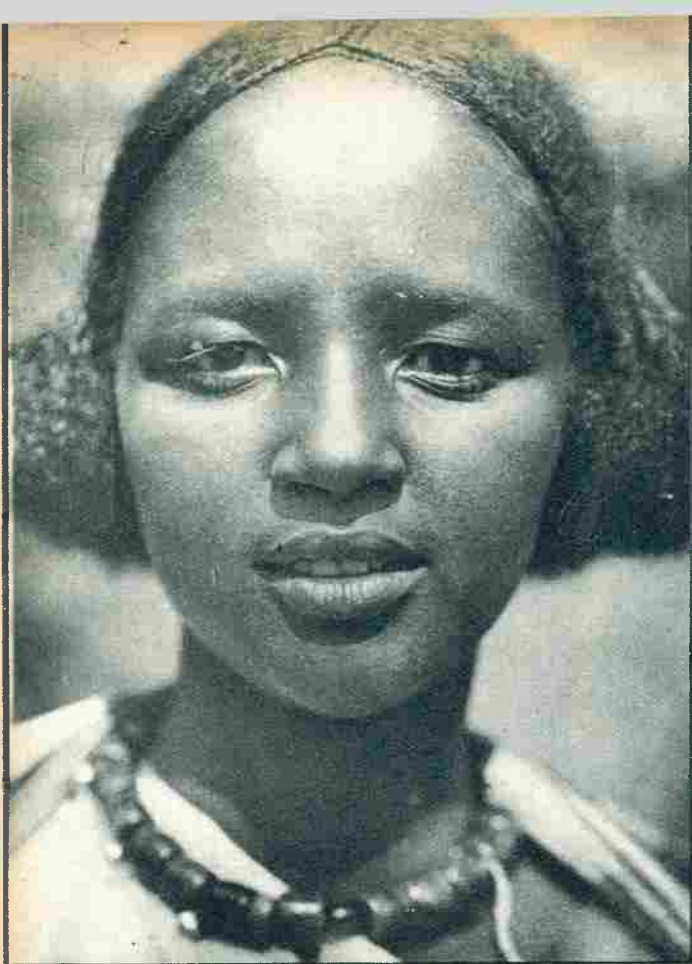

land onder elkander verdeelden. Het zou ons te ver voeren aan te toonen hoe in dit gebied drie verschillende wijzen van kolonisering duidelijk te onderscheiden zijn. Het schijnt echter, dat de Franschen het meest succes hebben met de door hen toegepaste methoden. De zoo vaak door kolonisators aangevonden manier om de vriendschap van een volk te winnen, door hun de bescherming van een Europeesche mogendheid zoo aantrekkelijk mogelijk voor te stellen, en het te doen voorkomen alsof een verbond met de blanken den weg naar een schitterende carrière vergemakkelijkt, 'n methode, welke de Franschen met groot succes in Marokko en Tunis toepasten, heeft bij de Somalinesers

Blank en zwart vriendschappelijk bijeen.

Klein meisje uit Somaliland.

uit Somaliland.

LAND

geen succes gehad. Zij toonen niet de minste interesse voor eereambten, decoraties, reizen naar Europa, of voor schitterende ontvangsten in de hoofdsteden. De Somaliniger, een slanke, edele verschijning, heeft geen belangstelling voor de politiek; hij wenscht te leven, zooals zijn vader en zijn voorouders leefden; een dagelijksch inkomen van eenige francs is hem voldoende. Wel

heeft hij een bijzonder talent voor het aanleeren van vreemde talen en in de hoofdplaats Djibouti kan men zoowel met Fransch als met Duitsch, Engelsch en Italiaansch terecht. Waarschijnlijk is dit ook een der oorzaken, dat men Somalinigers nog al eens bij groote rondtrekkende circussen aantreft.

Vredelievend zijn de Somalinigers, zolang zij in de stad wonen onder onmiddellijk

Twee karakteristieke koppen van Somaliërs.

„Wat moet die man met dat zwarte kastje?”

Vadertrots.

toezicht van de Europeanen. In hun woestijnen en op hun zwerftochten huldigen zij het „oog om oog, tand om tand”, en beoorlogen zij elkander en naburige stammen, met dolk, schild en speer. In de koloniale troepenmachten der mogendheden zijn de Somalinigers uitstekende soldaten. Maar of dat op den duur voor de Europeanen wel aangenaam zal blijken te zijn? Onze medewerker Kurt Lubinski bereisde dit weinig betreden gebied en maakte er een serie „koppen”, welke getuigen van de kracht en schoonheid van dit volk. De Somalinigers zijn geen „volkomen” negers, daar zij zich sinds eeuwen met de Arabische volken hebben vermengd. Hun huidskleur is donkerbruin.

Weinig geriefelijk voor het moderne verkeer, blijft het bruggetje bij de Zuid-havenpoort te Zierikzee toch een zeer fraai en karakteristiek hoekje uitmaken van de stad.

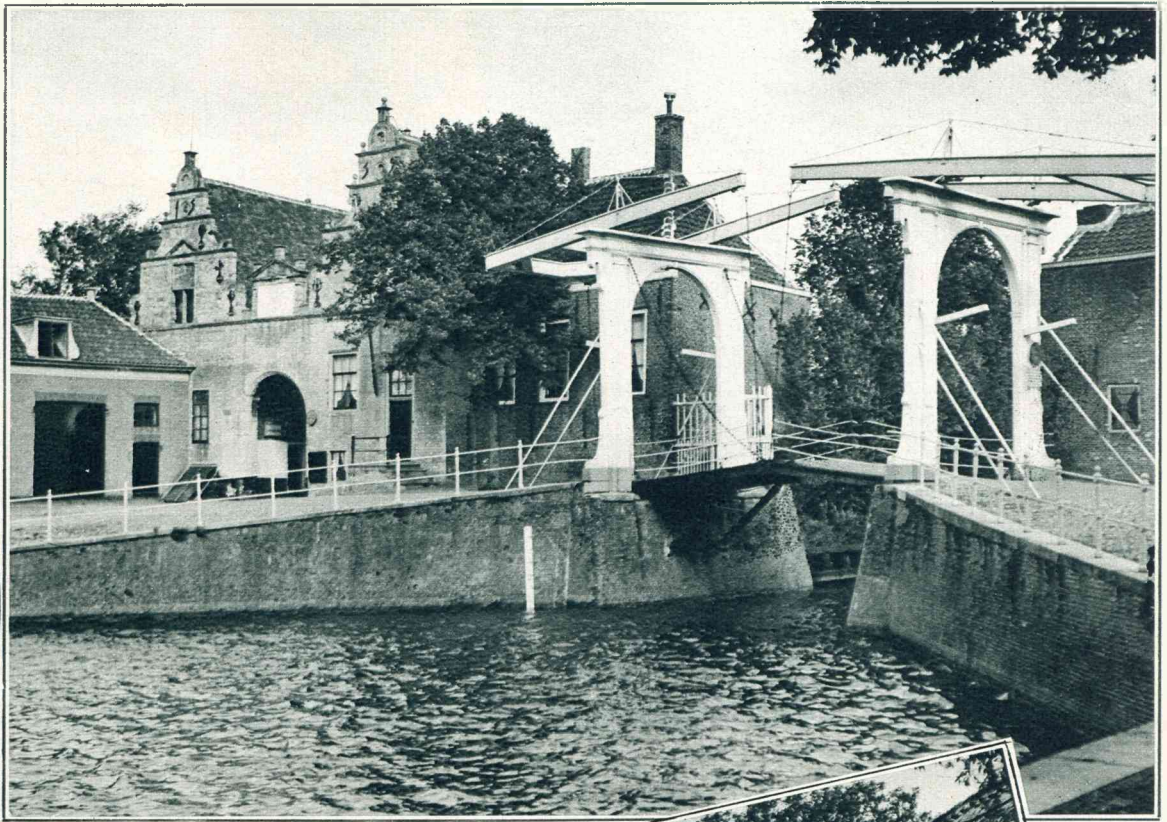
UIT

ONZE PROVINCIE

Onder bakkers op weg naar Arnhem.

Een oud schuurtje te Hengstdijk, dat met zijn omgeving een schuldertje waard is.

Langs den mooien, landelijken dijk van St. Annaland naar Stavensse.

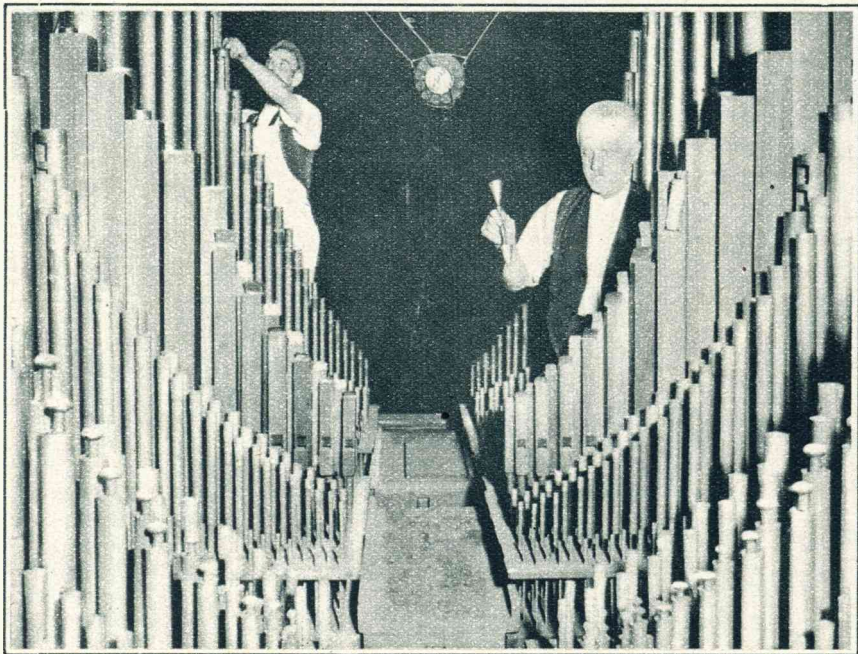
Molengezichten in onze provincie worden steeds schaarser. Een aardig molenlandschap onder de gemeente Axel.

Wandelsportdag te Clinge

't Is een akelig-nerveuze vlieg- en race- en hardlooptijd; Wil je wel gelooven, dat ik onze voorouders benijd? Om gezapig langs de wegen koutend af en aan te gaan; Hier eens even rond te kijken, daar eens even stil te staan? Onze tijd heeft 't rustig loopen wel geheel en al verleerd; Niemand, die geen snellen wagen of een vliegmachien begeert. Hoogstens neemt men nog een „loopje”, met een ander, altijd dan; Hoogstens gaat men, op den loop voor moordenaars of voor 't gevang. Wie wil dan vandaag nog loopen? Enkel praatjes, „loopen”, en zelfs die zijn niet meer te stuiten in hun wilden loopersren! Dat thans niemand meer wil loopen, loopt dit niet het spuigat uit? Heeft het lief en langzaam loopen het dan heelemaal verbruide? Neen, want in de Clinge klinkt een: Allen op ter wandelsport! Flink de beenen uitgezwaaid en sterk de lendenen omgord! Wandelsportdag; 't is een uiterst goed en sympathiek idee; Loopers, op, en naar de Clinge, al wat loopen kan loopt mee!

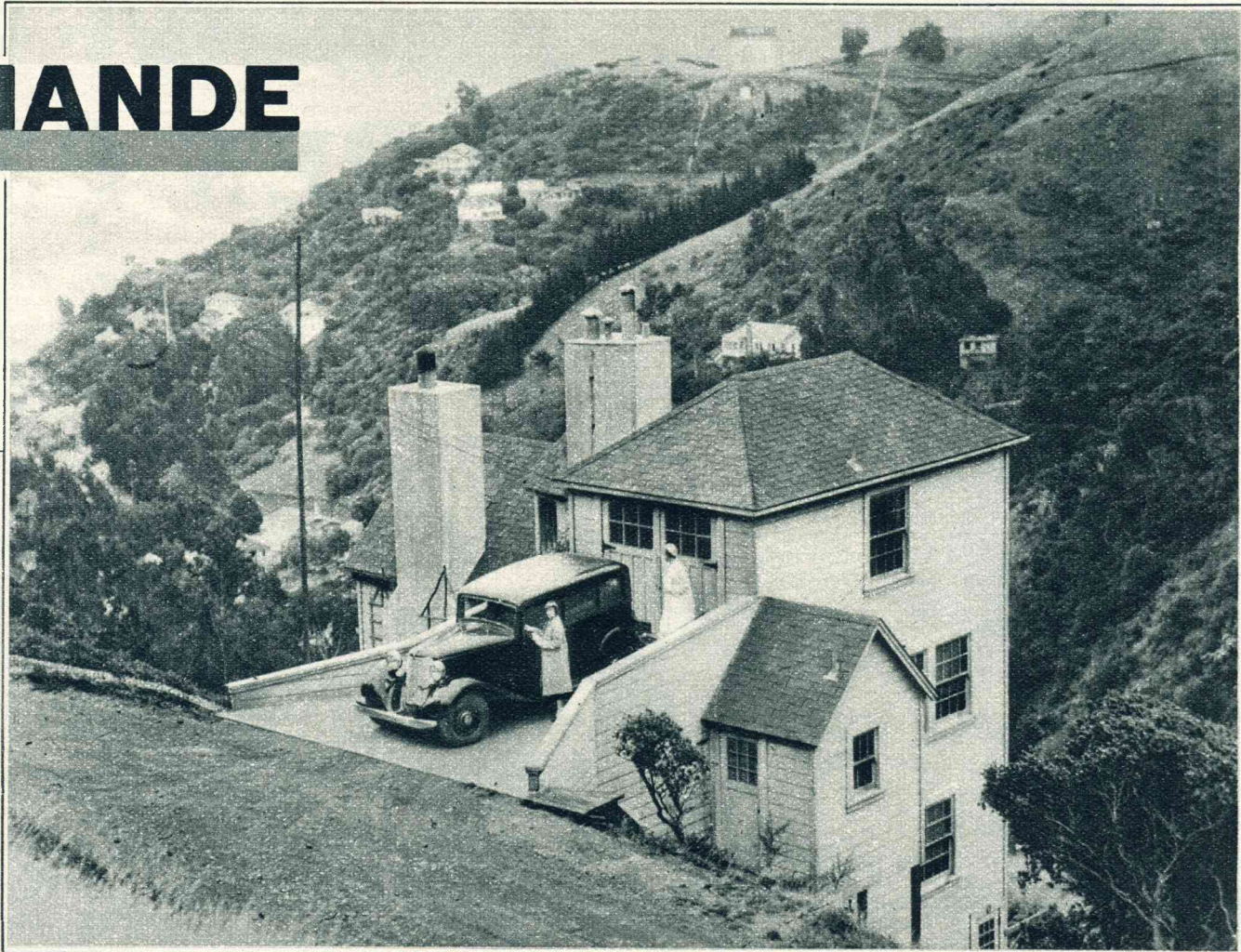
Het grootste orgel ter wereld wordt gebouwd in de Albert Hall te Londen ter vervanging van het oude, dat van 1872 dateert. Het nieuwe instrument heeft 9000 pijpen en pijpjes.

Een vlinder-schilderes woont in Los Angeles, mevrouw Whitson, die beroemde schilderijen copieert, waarbij zij in plaats van verf de vleugels van verschillende vlindersoorten gebruikt.

ALLERHANDE

Een strijd op leven en dood tusschen twee ongelijkwaardige tegenstanders, een klein slangetje en een groote spin. De laatste trachtte herhaaldelijk de slang machteloos te maken door het dier in te spinnen, doch het slangetje verbrak telkens het net en doodde ten slotte de spin door een vluggen beet.

De garage is op zolder in dit curieuze huis in Sansalito (Californië), hetgeen niettemin de meest praktische plaats is, omdat alleen de zolder „gelijkvloersch” is. Het huis is n.l. naar beneden gebouwd, vanaf het dal tegen den wand van den hooger gelegen weg aan.

De straf voor gulzigheid. In Denemarken vond men een dooden visch, die een te grooten soortgenoot had willen verzwelgen. Het dier stikte in zijn maaltijd, toen deze nog maar half was ingeslikt, en spoelde dood op den oever aan.

Dierenvrienden. De hondendressuurclub (Vlissingen).

HOE ZEEUWEN MET HUN DIEREN OMGAAN

De tijd, die het menselijk verstand uitriep als den heerscher over de geheele aarde, een tijd, die voorbij is, maakte de positie van 't dier niet benijdenswaardig. De mensch stond nummer een in zijn eigen waardeering; alles werd ondergeschikt gemaakt aan zijn verlangens, en wat niet in de sfeer van zijn belangen lag, werd verwaarloosd. Dat is het voornaamste levensprincipe van de 18e eeuw.

Het dier: alleen beschouwd als een kracht die men moest benutten, zonder te vragen, zonder eenige liefde, zonder goede verzorging veelal. Een gebruiksvoorwerp, dat zijn diensten deed, tot het versleten was.

Als wij dan nu de positie van 't dier zien in onze maatschappij, moet de grootste pessimist erkennen, dat er in onzen tijd toch veel is veranderd.

Het dier heeft een rechtspositie gekregen, die het voor een groot deel beschermt tegen afbeuling en mishandeling. Beide worden wettelijk gestraft, en dat is goed. Wij achten de mishandeling van een dier een grootter vergrijp dan de mishandeling van een mensch. Niet alleen omdat het dier zich meestal niet kan verdedigen, maar vooral ook, omdat het dier zich in een blind vertrouwen overlevert aan zijn baas.

Verschiedende verenigingen hebben er veel toe bijgedragen, de publieke opinie in dit opzicht te veranderen.

Men is den laatsten tijd het dier meer en meer gaan beschouwen als een wezen, dat recht heeft op de bescherming van den mensch.

Hoe gaan de Zeeuwen met hun dieren om?

Over het algemeen goed. De boer voelt voor zijn beesten, schat ze naar waarde, en behandelt ze daarnaar.

Alleen vele honden hebben op hofsteden een minder prettig leven. Het bedrijf brengt mee, dat de hond veelal aan den ketting moet. Wanneer men bedenkt, dat de levensvreugde van een hond alleen bestaat in een vrij rondlopen, kan men begrijpen, dat honden aan den ketting valsch worden. Maar over het algemeen is de behandeling der dieren in Zeeland goed, en komt werkelijke mishandeling zelden voor. De enkele malen, dat het gebeurt, volgt gelukkig een streng rechterlijk ingrijpen.

Het plattelandsleven brengt in Zeeland een steeds toenemend aantal huisdieren mee. Onge-

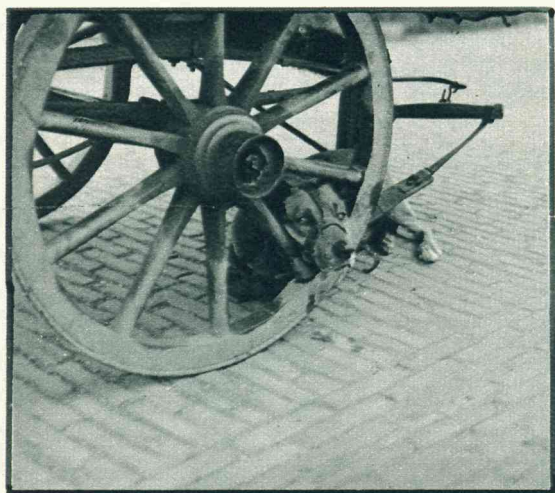

*Zware arbeid.
(St. Joostland).*

Dat de verhouding van mensch en dier in onze provincie goed is, bewijst het feit, dat de Zeeuw graag met zijn dieren op de kiek wil. (Nisse).

Dierenacrobatiek (Axel).

De welgegunde rust bij de arbeid.
(St. Laurens)

looflijk is het aantal katten en honden, dat men in de meeste gemeenten vindt. Vogels zijn minder in trek, en dan voor een groot deel in het Zuidelijk deel onzer provincie, waar de duivensport veel aanhangers vindt.

Visschen hebben ook niet direct de belangstelling, tenzij in het water, en alleen beschouwd als een op-eetbare buit. Deze brute vorm van dierenliefde heeft onze sympathie niet, evenmin als de jagerij. Anderzijds moet veelal de noodzakelijkheid erkend worden, om te sterke voortplanting van schadelijke dieren te beletten.

Er zijn veel mensen, die het dier stellen boven den mensch. En is daartoe veelal geen reden?

Het dier geeft alles wat het heeft, zonder te vragen. Het eischt niet, maakt het niet lastig, laat zich bestraffen, komt altijd, als men het roept, is trouw en afhankelijk.

Hoevelen, die in de menschheid werden teleurgesteld, hebben geen troost gevonden bij het dier?

Er ontbreekt in Zeeland alleen een behoorlijk aantal dierenasylen, zooals bijna alle groote steden die kennen. Mocht het daartoe nog eens komen.

Liefde voor 't dier is er in Zeeland zeker wel.

Een eigenaardig verschijnsel blijft het, dat men zelf dieren moet bezitten, om ervan te kunnen houden. Buitenstaanders zien alleen

De ochtendgreet van de poes.

Een aspirant-lid met zijn lievelings-dieren.

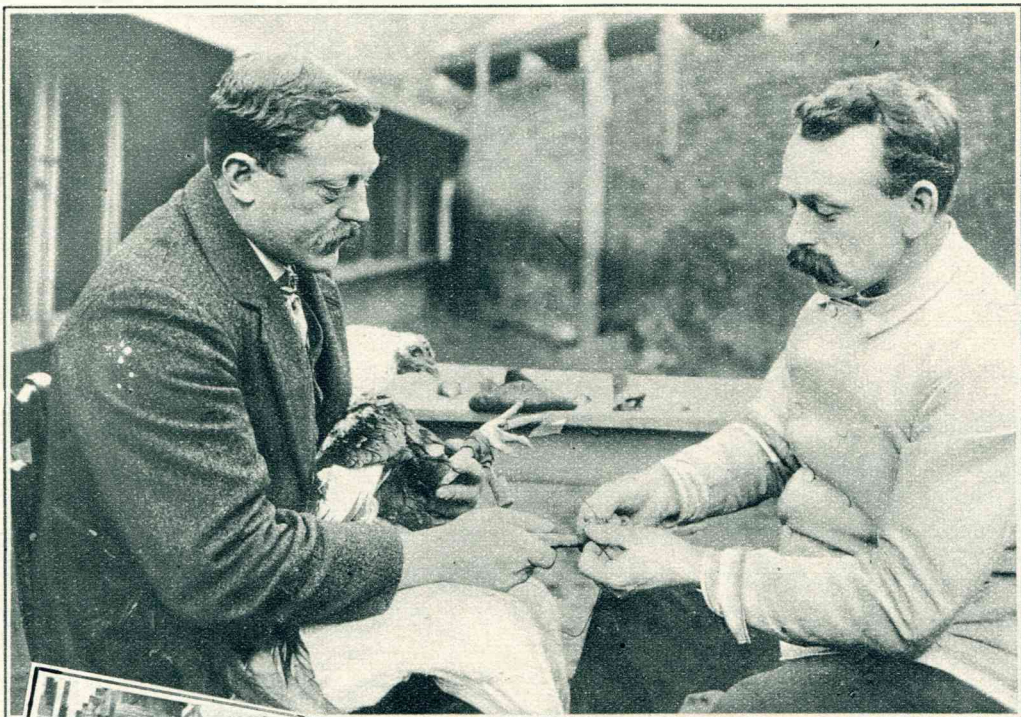

de zorg en den last. Zij willen van dieren niets weten. Maar als zij zich op 'n goeden dag laten verleiden, een dier aan te schaffen, dan draaien zij om als een blad aan een boom, en worden de ware liefhebbers. Zoolang een dier zich niet hecht, heeft het ook weinig bekoring; deze laatste ligt voor een groot deel in het zich gebonden voelen, en het zich onvoorwaardelijk overgeven aan zijn baas.

Wij hebben de verhouding tusschen dier en mensch van dichtbij bekeken, en, waar mogelijk, deze op de gevoelige plaat vastgelegd.

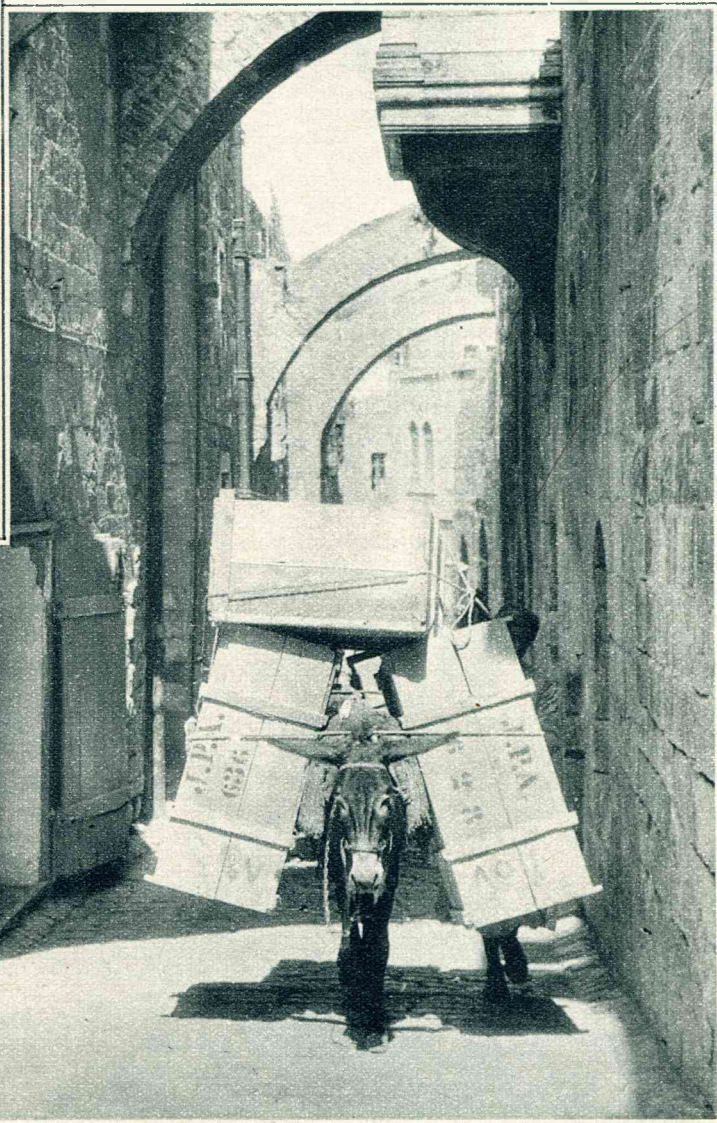
Mogen de illustraties er toe bijdragen, meer liefde nog te kweken voor het dier, dat geheel aangewezen is op onze bescherming, en dat ons dient met een toegewijde liefde, waaraan vele mensen een voorbeeld zouden kunnen nemen.

Als de avond valt op de boerderij. — De paarden genieten van de welverdiende rust na den arbeid.
(Rilland)

Voorbereiding tot het hanengevecht; men bindt de dieren scherpe stalen sporen aan de pooten, die bij het gevecht diep in het vleesch worden gedrongen. Het gevolg is, dat niet alleen de overwonnenen maar ook de overwinnaar dikwijls aan de bloedende wonden bezwijkt.

Ook de kracht van lastdieren heeft grenzen! (Arabië)

Niet alle honden zijn geschikt om als trekdieren gebruikt te worden.

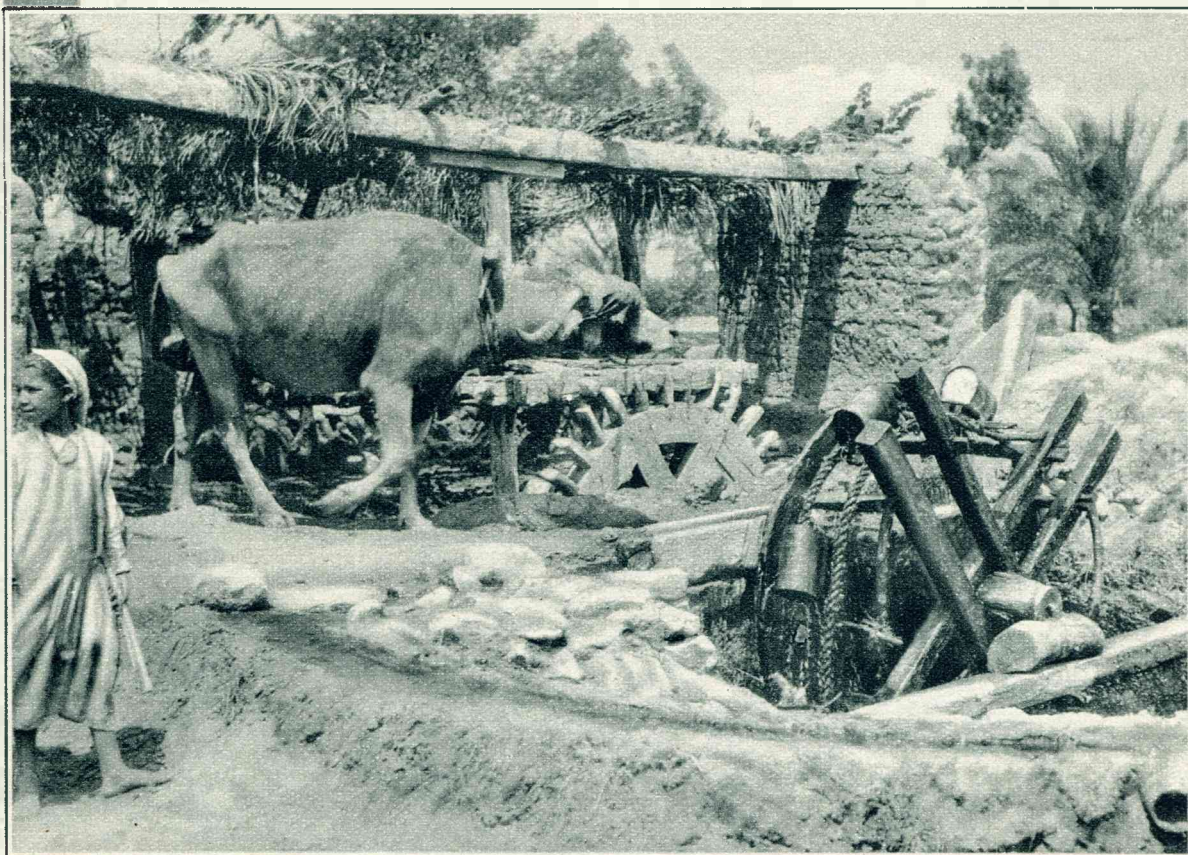
Wie deze foto's ziet en even beseft, van welke wreedheid ze getuigen, zal zich afvragen hoe het toch mogelijk is, dat in onzen tijd (zoo beschaafd toch, zoo humaan en zoo zacht) deze ergerlijke dierenplagerij en dierenmishandeling nog bestaan kan. Inderdaad, het is ongehoord en onbegrijpelijk, dat niet overal strenge wetten tegen dierenmishandeling waken, wetten die gevoelige en voorbeeldige straffen eischen tegen hen, die op misdadige en brutale wijze hun overwicht op dieren misbruiken.

WREEDHEID

In een ganzenpark worden de dieren, die naar de markt moeten, dik en zwaar gemaakt door water in hun keel te gieten. Commentaar hierbij is overbodig; het zou trouwens niet scherp en minachtend genoeg kunnen zijn.

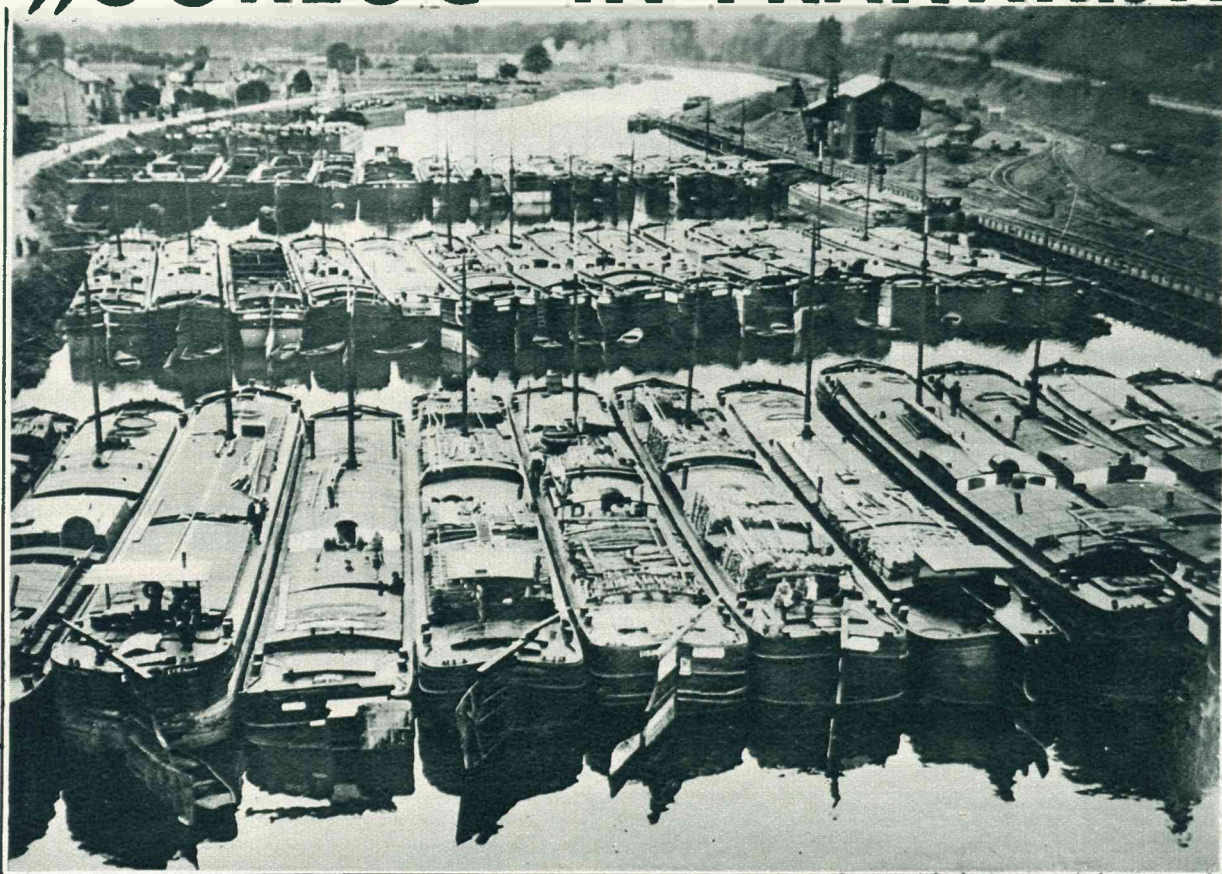
Den heelen langen dag moet de os, geblinddoekt, in een kring loopen om de primitieve bemalingsinrichting in werking te brengen (Egypte).

SCHIPPERS-„OORLOG" IN FRANKRIJK

GEEN KANONNEN
MAAR WATERSTRALEN

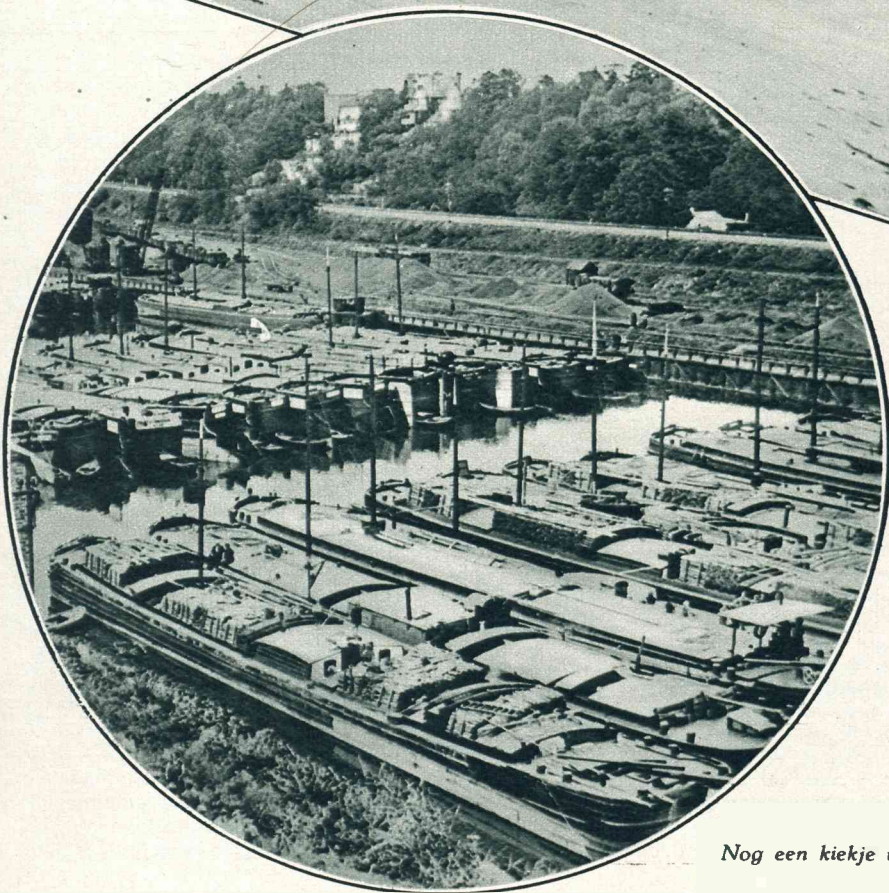
De jongste schippers-„krijg" in Frankrijk, gevoerd op de Seine en voortgezet op de Oise, heeft iets belangrijks aan de wereld geleerd. Het wapen toch, dat hierbij werd gebruikt, was „slechts" water! De Fransche regeering deed de opstandige schippers bestrijden met frissche, fiksche waterstralen. Geen doden, geen gewonden en toch won de regeering, op de Seine althans, het pleit. Waarom, zoo vragen we ons direct af, passen de landen bij een oorlog — die nimmer komen moge! — ook niet deze wijze van bestrijden toe? Ze heeft zeer groote voordeelen! Er vallen dan geen menschen meer ten offer aan een of ander conflict, dat op alle andere manieren dan door moord en doodslag opgelost zou kunnen worden en dat meestal van minder belang is dan één waardevol menschenleven. Waarlijk, de schipperskrijg is voor alle landen leerzaam geweest: Wil men in de toekomst toch weer oorlog? Goed, maar dan niet met het moordend en, verminkend geschiet, maar met water-

De drie dubbele rij van schepen, welke een hechte barricade vormde over de Seine.

stralen! Dit middel is menschelijker. En bereikt men eigenlijk niet precies hetzelfde? Intusschen weet men waar het in Frankrijk om gaat. De actie der schippers wordt gevoerd tegen de concurrentie der motorbooten. Om die te bestrijden maakten de schippers een barricade dwars over de Seine, bij Parijs. (Later ook over de Oise.) Men ziet die barricade op een onzer foto's. Daar kan geen vaartuig, hoe klein en vlug ook, meer passeeren. Op een andere kiek wordt de „slag" in beeld gebracht tusschen de mariniers en schippers, terwijl een volgende illustratie ons de arrestatie toont, door de gendarmen, van een tweetal „leiders" van dezen typischen „oorlog", die wel 'n vredig slot zal vinden. H.

De „oorlog" in vollen gang: „Slag" op de Seine, waarbij in 't geheel niet geschoten werd.

Nog een kiekje van de barricade.

Twee schippers-„generaals" worden gevangelijk weggeleid.

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Hij knikte nadenkend, alsof 't het gewoonste ding van de wereld was, dat zijn verpleegsters vóór 't ontbijt bij hem binnen stormden en hun werk er bij neer gooiden.

„En waar wou je naar toe?”

Zij maakte een gebaar van droefgeestig verlangen naar een wereld van licht en vrolijkheid.

„Ik wil weg,” zei Jenny nog eens.

„Ik weet iets.” Hij maakte zich een beetje zorg over haar. Er moest iets gebeurd zijn, waardoor de schaal was doorgeslagen. „Ik heb een zuster, die een boerderij heeft. Ze zou erg graag gezelschap hebben. 't Is er nogal afgelegen, maar erg mooi. Ga dáárheen.”

Zij wist het nog niet zoo ineens.

„Als 't er maar een beetje vrolijk is. Ik wil ergens zijn, waar de menschen luchtig en blij zijn, en midden in den pudding gaan zitten,” zei Jenny met kalme vastberadenheid.

Hij bedwong een glimlach.

„Dat komt precies uit,” zei hij plechtstatig. „Dan moet-je daar nèt zijn.”

En Jenny ging.

Peter was de eenige, van wien zij afscheid ging nemen. Naar de kamer van Windy wou zij niet meer. Ze zou er niet tegen kunnen. Als je uit iemands leven moet verdwijnen, is 't maar het beste, dat je opstaat en wegloopt, zonder om te kijken.

„Ik ga een poosje weg, Peter.”

Hij vroeg aanstonds, wat er komen moest:

„Lang?”

„Och een maandje misschien. Ik weet 't nog niet precies.”

„Dat wil dus zeggen voorgoed.”

Jenny dwong zich tot een luchtig lachje.

„Dank je voor 't compliment, Peter.”

„Waarom ga je eigenlijk?”

„Ik heb nog een massa verlof tegoed, en ik ben zoo moe, dat ik haast niet meer voortkan.”

Er was stilte in de kamer. Toen sprak Peter, aarzeland:

„Zeg, Jenny, — als je terugkomt...”

Er lag een wereld van beteekenis in die woorden.

Als hij haar toch maar niet zoo aankeek, dat 't haar hart zoo'n zeer deed! En omdat ze zoo'n medelijden met hem had, en omdat hij zoo lief was, bukte Jenny zich spontaan neer, en kustte Peter op zijn haar.

Peter beefde er van. Hij greep haar hand, en drukte die tegen zijn wang.

„Zou je niet kunnen beslissen, vóór je weggaat, Jenny?”

En die verraderlijke teederheid, die Jenny's gebrek was, begon snel te praten, vóór Jenny zelf woorden kon vinden.

„Ja eh... bijna, Peter. Maar als ik terugkom heb ik zekerheid — eerlijk!”

Zij ging, en Peter was gelukkig, maar haar eigen hart woog zwaar. Zij had geen flauw vermoeden, wat haar te wachten stond. Zij had het gevoel, dat zij op een eindpunt toeliep.

Jenny legde dus de witte uniform weg en pakte haar koffertje en trok een voorjaarsjurk van verleden jaar aan (die haar te ruim zat, want Jenny was magerder) en zette er een hoedje bij op, ook van verleden voorjaar, met een veertje. En toen ging ze bedaard de steenen trap af — zoo'n klein, onooglijk figuurtje van 't vorige jaar — en zij belette zichzelf met zorg, om te kijken.

Het regende, een zilverig motregentje, en Jenny reed naar het station met Jake, en het veertje ging door de nattigheid slap neerhangen. Maar Jenny's gezicht zette dapper door.

„Tot ziens, juffrouw Jenny. Ik hoop maar, dat u gauw terugkomt. We zullen niet weten, hoe we 't hebben, als u er niet bent.” No. 6

„Tot ziens, Jake.”

Hij stond onhandig te frommelen aan een vierkant pakje, dat hij onder zijn eenen arm had; hij wou 't haar geven, aarzelde toen, en stak 't daarna plotseling naar voren, heerlijk verlegen.

„Ik eh... ik... 't is een klein doosje bonbons... als u soms trek kreeg voor de lunch.”

„Wat vind ik dat aardig, Jake.”

De trein reed met haar weg. Nu kwam ze op een plek, waar ze wist, dat ze het zien kon, in den zilveren regen — het hospitaal met zijn vele ramen, en dat ééne raam, met alles, wat Jenny op de wereld dierbaar was. Maar zij wou niet omkijken. En toen de trein de bocht maakte, aan 't laatste puntje, keek zij nog niet om, maar zij hief een hand op in zwijgend afscheid.

Harriet Chase, de zuster van dr. Huffy, was een vrouw, wie men geen leeftijd kon aanzien: als de vrouwen van onzen tijd, die er door haar japonnen en haren kunnen uitzien als jonge meisjes tot haar vijfenveertigste jaar toe. Harriet Chase was echter geen vijfenveertig, nog lang niet; en zij was ook geen jong meisje. Haar japonnen waren matig van lengte en stijl; het bruine haar droeg ze op een prettige manier achterover gekamd, met een losse wrong in haar nek. Haar japonnen waren niet van 't „jeugdige” model der mode, maar toch, wat waren ze jeugdig! Wat was Harriet jong, met die frischheid van haar tred, de stevige, doorschijnende blankheid van haar huid, de vlugge bewegingen van haar hoofd, den helderen klank van haar stem. En zij had zeven kinderen! Allemaal net zoo frisch en fleurig.

Dat was me een troepje, dacht Jenny, toen zij haar van den trein haalden, en zij begon aanstonds het gevoel te krijgen, dat zij er bij hoorde. Ja, dat waren menschen, die in den pudding gingen zitten. Wat had die beste dr. Huffy goed begrepen, wat ze bedoelde.

Jenny had zich een boerderij anders voorgesteld: uitgestrekte vlakten zonder boomen, en daar middenin een kaal huis. Maar deze boerderij stond op een rotsachtige helling, boven een rivier, en zoover het oog maar zien kon was er tuin en boomgaard. Chester Chase had 't riviértje afgedamd, zoodat er

een meertje ontstond, dat de groene helling voor zijn huis bespoelde. Er was een stukje strand, en een badhuisje met een douche. Er waren roeibootten, en een motorboot, en rijpaarden. De maaltijden werden meestal buiten gebruikt, onder de boomen, van papieren borden, die na gebruik vrolijk weggekeild werden.

Jenny stoeide met de zeven kinderen, en zij hielp Harriet in de huishouding, en zij kaartte met Chester, en zij werd bruin en kreeg harde spieren. Jenny voelde zich niet doodmoe meer. Al vroeg in den morgen ging ze roeien op het meer, 's middags glommen haar rijlaarzen over lange buitenwegen, en 's avonds dansten de negen Chases, plus Jenny, op de breede veranda, bij de muziek, die uit een hel verlichte balzaal in de verte kwam.

Er was natuurlijk nog steeds een probleem, dat haar gedachten op moesten lossen, maar zij verschoof het maar steeds. Morgen ging ze er over denken, of misschien volgende week. Maar vandaag wou ze vergeten.

De kalender vorderde tot Juni.

Op een dag, toen zij onder een boom kousen zat te stoppen met Harriet, zei Jenny, tevreden zuchtend:

„Ik heb nooit geweten, dat 't leven zóó zijn kon; zoo makkelijk en vanzelfsprekend. 't Gaat allemaal zoo glad. En iedereen is hier blij en kwiek. 't Is een genot, om met kwieke menschen om te gaan, als je...”

Jenny sprak niet uit. Haar handen vielen in haar schoot, en haar blik ging terug naar 'n laag gebouw, dat aan den voet van een heuvel stond, met 'n zekere heldhaftige waardigheid op z'n ernstig, grauw gezicht.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogs-invalide en zij herinnert zich een droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranen-hospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukte, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof.

Er dreef bloemengeur over het gras, en van de bloemen kwam het lui'e gezoem van bijen, en uit het stille water aan het stukje strand klonken de stemmen der kinderen.

Na een lange stilte sprak Jenny weer:

„Heb jij wel eens een besluit moeten nemen, Harriet? Een gewichtig besluit, waar het geluk van andere menschen van afhing — of hun leven, wat zoowat op 't zelfde neerkomt — terwijl je zelf nog maar een klein meisje was, en doodmoe op den koop toe? Heb jij wel eens op een punt gestaan, waar alle wegen door elkaar liepen?”

„Dat heb ik zeker. Als je over zooveel menschen moet gaan, sta je ongeveer altijd op zoo'n punt.” Voorzichtig keek zij naar Jenny op, zij zag de verwarring in Jenny's oogen, en zij begreep dat zij door moest spreken.

„Chester is eens een tijd weg geweest. We hadden een nieuwen meester-knecht, en die bracht al het volk aan den drank, en toen kwamen ze op 't huis af, een echt oproerige troep, en ze eischten meer loon. Ze wouen niet gelooven, dat Chester niet thuis was. Ik stond op den drempel, met mijn revolver onder mijn schort, en de kinderen achter me, en toen moest ik beslissen, wat het beste was — of ik toe zou geven of niet.... En een anderen keer had kleine Ches een hazelnoot in zijn keel gekregen. We zijn zoowat veertig kilometer van de stad vandaan, en zoo'n slechte weg, en toen moest ik beslissen, of ik 't kind zelf naar den dokter zou brengen, of dat ik hem zou laten liggen martelen, tot de dokter er was.”

„En wat heb je gedaan?”

„Ik ben hem een eind tegemoet gegaan. En vroeger had ik al moeten kiezen tusschen Chester en iemand anders. Chester was.... jullie zouden zeggen een veebokker, en hij zou nooit ergens anders zin in hebben; en die andere kon me veel meer geven — n huis in de stad, en weelde.... Ik geloof, dat ik toen al aan de kinderen gedacht heb — hoe ik die op zou moeten voeden in zoo'n eenzaamheid.

„Ik weet nog heel goed, dat ik in al die gevallen radeloos was — maar 't kwam ten slotte allemaal vanzelf in orde. Er komt altijd iets, dat ons redt, of den weg wijst. 't Is net, of er een vriend op ons let, en op 't juiste moment 't roer in handen neemt, om ons door den storm heen te helpen. Dat komt altijd uit, Jenny.”

Haar vlugge vingers rolden een paar kleine kousjes op, en begonnen aan een ander paar.

„En met zoo'n groote crisis af en toe is een mensch er nog niet eens. Moeilijkheden zijn er altijd. We hebben met ziekte te kampen gehad, en met slechte jaren en hard werken. Maar als je huis op liefde gebouwd is, komt al 't andere er niets op aan.”

Over het gezicht van Jenny kwam iets, dat op doodsangst leek.

„Liefde is iets verschrikkelijks.”

„Dat hoeft 't niet te zijn, schat.”

Jenny's teere handen maakten weer dat wringende wanhoopsgebaar.

„Maar wat moet je dan doen, als je op alle twee de manieren iemand vermoordt — jezelf of een ander? 't Is geen kwestie van egoïsme of altruïsme, want 't is even verschrikkelijk, een anders hart te breken, als je eigen hart te voelen breken.”

„Ja, dat weet ik. Als we ons de andere menschen aantrekken, als we van 't soort zijn, dat de pijn van een ander meevoelt, zitten we altijd in de moeilijkheden. Ik kan me niet op wijsheid beoemen, Jenny, en wat ik je vertel,” — er kwam een grappige tinteling in haar oogen — „is alleen ondervinding met Chester en de kinderen. Maar al doende leert men, en ik heb deze ervaring opgedaan: al zouden we onszelf op moeten teren in onzen plicht, dan krijgen we toch onze beloning — een klaarder begrip, een diepere verwantschap met de groote, geheimzinnige wereld. Een mensch gaat onder in pijn en hij komt rijk weer boven.”

Jenny liet die gedachte tot zich door-dringen.

„Ik geloof zeker,” zei Harriet, terwijl ze een knie bestudeerde, om te zien, of die nog een keer mee kon zoo, „dat alles, wat we beleven, een zeker doel heeft. Als we er voor staan, zien we 't niet, maar als we achterom kijken wel. Er is nooit iets te moeilijk voor ons. Kijk maar naar die heuvels daar; van hier af lijken ze zoo steil, niet te beklommen — maar als je er eenmaal op bent, zie je, dat er paden zijn voor je voeten. Als wij maar flink aanpakken, Jenny, en volgens beste inzicht 't beste doen, dan komt het leven ons te hulp. Het laat ons nooit in den steek. Als je er bent, weet je, wat je doen moet.”

Er is nooit iets te moeilijk voor ons.... Het leven laat ons nooit in den steek.... Net of er een vriend op ons let, die ons door den storm heen helpt.... Deze gedachten bleven Jenny bij.

En in den nacht, met den zachten wind in de boomtoppen, en het vriendelijk geklots van water, dat over de steenen onder haar raam spoelde, en een nachtvogel, die ergens in 't donker zijn stem dorst verheffen, voelde Jenny dat zij klaar was, om weer aan haar werk te gaan. Wat zij doen zou, als zij daarginds terugkwam, wist zij nog niet. Maar ze hoefde het ook niet te weten. Zij liet het over aan het leven! Zij wou gelóóven!

Zonneschijn en schaduw op de oude grijze muren.

De vlag sloeg haar heldere kleuren in het blauw van den hemel. De golvende lijn der heuvels trilde in de zomernitte. He klimop fluisterde langs het verkleurde gesteente. En Jenny was weer thuis gekomen, met vreugde in haar hart.

„Daar hebben we waarachtig juffrouw Jenny!” had Jake geschreeuwd, en hij had een kist gecondenseerde melk laten vallen, en was op een drafje over het perron gekomen.

„Hallo, Jake, daar ben ik weer. Alles goed?”

„Nee, juffrouw. Er gaat niks goed. 't Is niks dan beroerdigheid geweest, die tijd, dat u weg geweest bent. Dat zal me een feest worden vanavond! Ze rekenen heelemaal niet op u, juffrouw Jenny.”

„Probeer me alsjeblift stiekum naar binnen te loodsen, Jake, zonder dat iemand 't ziet,” vroeg ze, toen zij het gebouw naderden.

„Ik zal mijn best doen, juffrouw Jenny, maar 't zal een heele toer zijn — ik kon net zoo goed probeeren, om ongemerkt de vlag binnen te....” Het

Raadsels van Marken; wat zijn meisjes en wat zijn jongens?

Een advies van MARLENE DIETRICH

"Gebruik regelmatig Pond's Creams", verklaart de beroemde filmster.

"De welverzorgde vrouw kan zich vrij aan zon en buitenlucht blootstellen; ik kan haar een veiligen weg aangeven, om zonder moeite een gelijkmatige teint te verkrijgen: gebruik regelmatig beide Pond's Creams en zorg ervoor nooit zonder Pond's Cream in de buitenlucht te zijn. Dit is het heele geheim".

Marlene Dietrich

Marlene Dietrich's oordeel staat niet alleen. Pond's bezit de enthousiaste getuigenissen van 's werelds schoonste en beroemdste vrouwen. Zon noch regen, wind noch stof hebben invloed op de teint van een vrouw, die haar huid door Pond's verbluffende methode jong en zacht als satijn houdt!

POND'S METHODE

Creams vanaf 40 ct.
Tissues vanaf 50 ct.
Skin Freshener
vanaf 60 ct.

GRATIS bieden wij U aan een proefte nemen met Pond's Cold en Vanishing Cream, na inzending van 10 cts. in postzegels voor port en verpakking aan POND'S EXTRACT Cy., Afd. 169, AMSTERDAM.

NAAM:
ADRES:

141

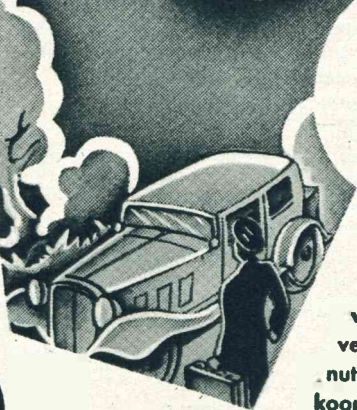

WRIGLEY

Zware rit voor den boeg...?

Wrigley's Kauwgom zorgt voor rust, kalmte en opgewektheid, noodig bij inspannend werk. Geen andere versnapering is zo nuttig, lekker en goedkoop.

2 soorten: P.K. (zuivere peperminsmak), Spearmint (pittige kruisemuntsmak).

LIJDERS AAN ASTHMA

Boom's Asthma-poeder geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortvloeiende Borstbe-nauwdheid en Borst-beklemming

BOOM'S ASTHMAPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 1.25 per groote doos.

Bezoekt
**OUWELAND'S
DIERENDARK**
Rhenen
op den Grebbeberg

Overspannen?

MIJNHARDT'S
zenuw
tabletten
helpen
afdoend

Per koker 75 ct.

GRATIS

Verlost van Jeuk en Pijn

D.D.D., het beroemde recept van Dr. D. Dennis, wordt met succes aangewend tegen alle huidaandoeningen, zoals: Ekzeem, Dauwwarm, Open Beenen, Zweren enz. Het dringt diep in de poriën door en doodt de ziektekiemen onder de huid. Reeds de eerste druppels maken een eind aan de folterende pijn en ondragelijke jeuk. In één nacht zijn puistjes en lelijke plekken verdwenen. U kunt geheel kosteloos het D.D.D.-Recept proberen: schrijf een briefkaart aan de D.D.D. Company te Amsterdam, en de post bezorgt U het uitkomst brengende monsterflesje.

8 23

D.D.D. Geneesmiddel
tegen **HUIDAANDOENINGEN**

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

Als U reepen
gaat kopen...

Zegt U er dan „Droste” bij! Dan hebt U werkelijk iets aparts. Reepen waarop ge niet alleen Uzelf, maar ook anderen echt tracteeren kunt. - Reepen van Droste-kwaliteit!

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

Op reis door Nederland.

(Luchtfoto K.L.M.)

Lochem, dat zijn 700-jarig bestaan als stad gevierd heeft.

laatste woord kwam niet — zijn oogen rolden naar haar toe. „Allemachtig ! Hóórt u dat ?”

Jenny hoorde het, eerst zwak, toen al hooger en luider. Het kwam van de balkons en door de ramen en uit de barakken, het ééne opvolgende gejuich na het andere. Zij hadden gezien, dat het costuumpje van verleden jaar en de hoed met het veertje hotsebotsend naar huis kwamen.

Binnen plantte het nieuws zich voort als een loopend vuurtje.

„Daar heb je Jenny !”

„Jongens, Jenny komt er aan !”

„Vooruit, kerels, d'r uit ! We gaan haar in 't gelid tegemoet — gauw een beetje ! Links — rechts !” Ze waren uitgelaten als schooljongens, ze vormden een rij en gingen paradeeren. Kussens, slepende dekens, krukken, beddelakens.

Eéns hadden zij gemarcheerd, die jongens, de bloem der forsche jongelingschap van hun land. Nu marcheerden zij weer, hinke-pink, hompel-strompel. En hun gezichten straalden.

Jenny leunde tegen den deurpost en lachte en hilde. O, 't mocht ergens anders zoo mooi en zoo vreedzaam en zoo vroolijk zijn, als 't maar wou — het leven mocht er nóg zoo makkelijk verlopen — maar was er ergens op de heele wijde wereld zoo'n roekeloze, onsterfelijke moed te vinden als hier ?

Peter hoorde het lawaai, het geschreeuw : „Jenny !” Hij hoorde de zwakke golving van gejuich aangroeien tot een gebrul, en hij hoorde de parade voortstompen en voortstrompelen de gangen door.

Zij was terug. Het wachten was voorbij. Zus of zóó — beslist was het. Er gebeurde iets binnen in Peter's borst, en hij greep de leuning van zijn stoel, om zich sterk te houden.

„Ik moet het dragen. Wat het ook is, ik moet het aannemen als een man ; een soldaat. Ik mag niet huilen, en Jenny niet laten merken....” Hij boog zijn hoofd en bad : „Heer, ik heb 't granaatvuur doorstaan. Help me, om dit ook te doorstaan.”

En hij besefte, wat Jenny geleerd had : dat liefde iets ontzettends is, dat boven menselijke macht en beheersching uitstaat.

Terwijl hij daar zat, met zijn oogen dicht, en een vreemde, schokkende trilling in zijn hart — of in de lucht om hem heen — en terwijl zijn gebed opsteeg, herinnerde Peter zich iets. Het kwam als een lichtstraal door de verwarring heen, zóó levendig, dat het niet de herinnering was aan den kus, maar Jenny's tegenwoordigheid zelf in deze kamer, de aanraking van haar lippen op zijn haar, de innige, sterkende sfeer die van haar uitging.

Peter glimlachte en strekte zijn hand uit en sprak tot haar. „Mijn engel, ik wist wel, dat het zoo zijn zou ! Kom een beetje dicht bij me, lieveling. Ik ben zoo gelukkig.... zóó gelukkig.... Jenny....”

Toen Jenny eindelijk kwam, vond zij hem zoo, daar zittende met zijn oogen dicht, en zij zag 'n blik van buitensporig geluk op een gezicht, waarvan alle strijd was weggewischt.

„Peter !” riep zij, en toen, een beetje wild : „Peter.... ben je niet goed ?” Zij drukte op den belknop, en zei, toen zij voetstappen achter zich hoorde : „Roep gauw dr. Huffy — vlug !”

Dr. Huffy legde zijn vingers op Peter's pols en toen hij het gezicht ophief, stond het ernstig, maar niet verwonderd.

„Zijn hart.... kon iederen dag gebeuren....”

Zij kon het maar niet begrijpen.

„Maar het ging zoo goed.... hij zou in Augustus weggaan.”

„Ja,” zei de oude dokter, met ontroering op het gezicht, „met Augustus weggaan.... In zijn geval leek het me menschlievender, hem te bedriegen. Hij deed zoo kranig zijn best, om 't op te halen. Flink blijven, kind....”

Zonder het minste geluid te geven was Jenny neergezonken, en haar voorhoofd kwam tegen Peter's hand.

De tijd, de groote heemeester, werpt zijn sluier van verzachting over de hardste feiten ; verdoezelt de scherpe kanten en lenigt de pijn. En geleidelijk was het beeld schooner geworden, het doel was geopenbaard.

Zoo kwam het, dat Jenny, op het balkonnetje staande, herdenken kon zonder bitterheid. Een dag van mistig goud, — en Peter met zijn wagentje in dat knusse vierkantje zonneshijns, met dat gretig bevende licht op zijn gelaat.... Jenny hief haar hand op en keek er op neer. Weer zag zij de schaduw van een vogelvlucht door haar vingers glippen.... en den vrijen, blijen slag van wieken, die het blauw klieften !

HOOFDSTUK IV — ZOMER

De lente had Jenny een nieuw inzicht geschonken — hartepijn en leed en verlies.... maar als vrucht daarvan de vrede, en herleefd vertrouwen. Maar de zomer werkte haar tegen.

Op dien ochtend stond de thermometer om tien uur op 95. Nu wordt in het Zuidwesten van den zomer verwacht, dat hij heet is, dus kan men er ook vrij goed tegen ; maar als de wolkelooze, droge, stralende zonnedagen elkaar maar blijven opvolgen, tot in de tweede helft van September, dan raken de elementen (ook de menschelijke) in een toestand, die zeer veel lijkt op zelfontbranding — de geringste wrijving slechts, en de vlammen slaan uit.

De Provoost (bataljon van levenslangen dienst) gaf blijk van een zoo gering peil, dat de dokters en de zusters wanhopig het hoofd schudden. De Infanterie (wandelstokken- en krukkenregiment) had eenvoudig geen humeur meer, blafte iedereen af, die dicht genoeg bij was, om hen te verstaan, en trapte op alles — in zoover zij trappen konden. De Veld-artillerie (ziekenwagentjesbrigade) dreigde, dat zij zóó de deur uit, en totaal wég zou rollen.

(Wordt vervolgd.)

CYCLOON

vervolgde zijn tocht over de Zuidzijde van het dorp, en heeft daar danig huisgehouden. Niet minder dan 60—70 huizen werden getroffen, waaronder een twintigtal ernstig. Twee huizen moesten zelfs worden ontruimd, terwijl een wagenhuis met den grond gelijk gemaakt werd. Toen wij in het dorp waren aangekomen, spoedden wij ons naar den burgemeester, den heer Romeijn, die in conferentie was, en ons maar even te woord kon staan.

„Na den eersten indruk valt de schade toch nog mee,” verklaarde deze. „Het liet zich eerst nog veel ernstiger aanzien. Cijfers kan ik u nog niet meedelen, want de taxateur is nog aan het werk, maar het zal niet ver van de f 10.000 zijn.”

„Is er veel verzekerd?” vroegen wij.

De gril van den storm. Een boerenschuur werd aan de achterzijde zwaar beschadigd, terwijl de voorkant, die volgens onze berekening het meeste aan den wind bloot stond, onbeschadigd bleef.

Tot leniging van den nood, die vooral de minder bedeelden trof, werd in het dorp gecollecteerd, terwijl de gemeenteraad besloot een steunactie op touw te zetten.

De windhoos, welke Maandagavond 't Schouwsche dorp Ouwerkerk heeft geteisterd, geeft een tragisch voorbeeld van de ongebonden kracht der natuurelementen, waartegen wij, menschen, ondanks de grootste vindingen der techniek, geheel machteloos staan.

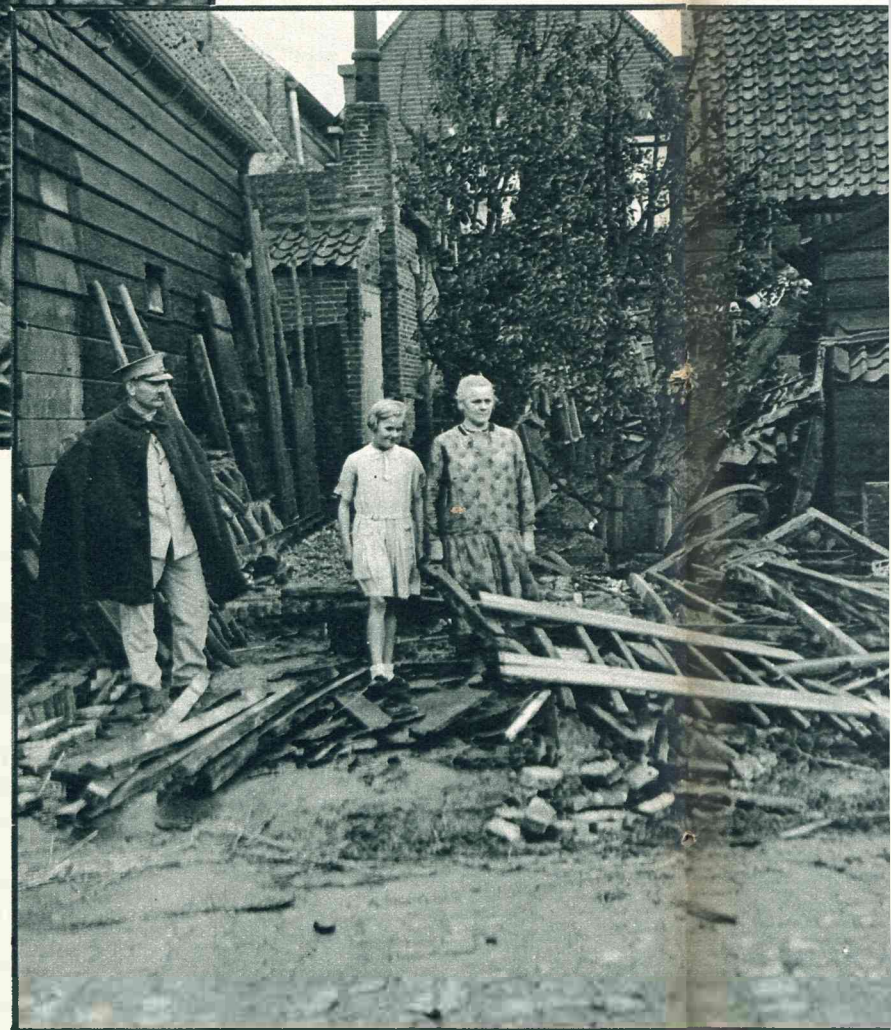
De „nikkestaert” (want in Zeeland spreekt men niet van een hoos) kwam om ongeveer 6 uur uit het Zuid-Westen opzetten. Men zag, hoe bij de Scheldesluis plotseling planken omhoog vlogen, en later vond men een roeiboot, welke buitendijks lag, over een hoogen muur geslagen. De nikkestaert

RAMP TE OUWERKERK

De Burgemeester van Ouwerkerk (Zeeland) doet, namens zijn gemeente, een beroep op de offervaardigheid van het Nederlandsche volk tot leniging van den nood, waarin deze arme gemeente verkeert tengevolge van de hevige windhoos op 21 Augustus j.l. Giften worden gaarne ingewacht op postr. 87551 van J. Romeijn Jz., burgem., Ouwerkerk (Zeeland).

De Burgemeester voornoemd,
J. ROMEIJN Jz.

Door de verbrijzelde ruiten van een woning maken de bewoners een praatje met de politie.

Een schuurtje, dat totaal werd vernield.

Ook telefoonnet en electriciteitsleiding hebben het dorp blijkbaar niet gespaard.

„Weinig. Meest arbeiders zijn getroffen. Steunverleening is dan ook zeer noodzakelijk. Ik heb mij reeds tot Den Haag en tot den Commissaris der Koningin gewend.

Maar zoekt u den secretaris van het inmiddels gevormde comité op, die kan u verder helpen.”

Met deze woorden moesten we gaan. Den secretaris van het comité tot steunverleening troffen we bij zijn rondgang op het dorp. Deze was zoo vriendelijk, ons rond te leiden, en zoo kregen wij eerst een goeden indruk van de verwoesting. Het

dorp bood werkelijk een tr...

In de straten lag hoog daken waren totaal verwoest over gespannen om het inr huis was finaal ingewaaid ; meer dan loos, en geheel ont...

Met welk een kracht de gaan is, demonstreert het kerk 300 M. verder in een Een betonnen plaat werd meegenomen.

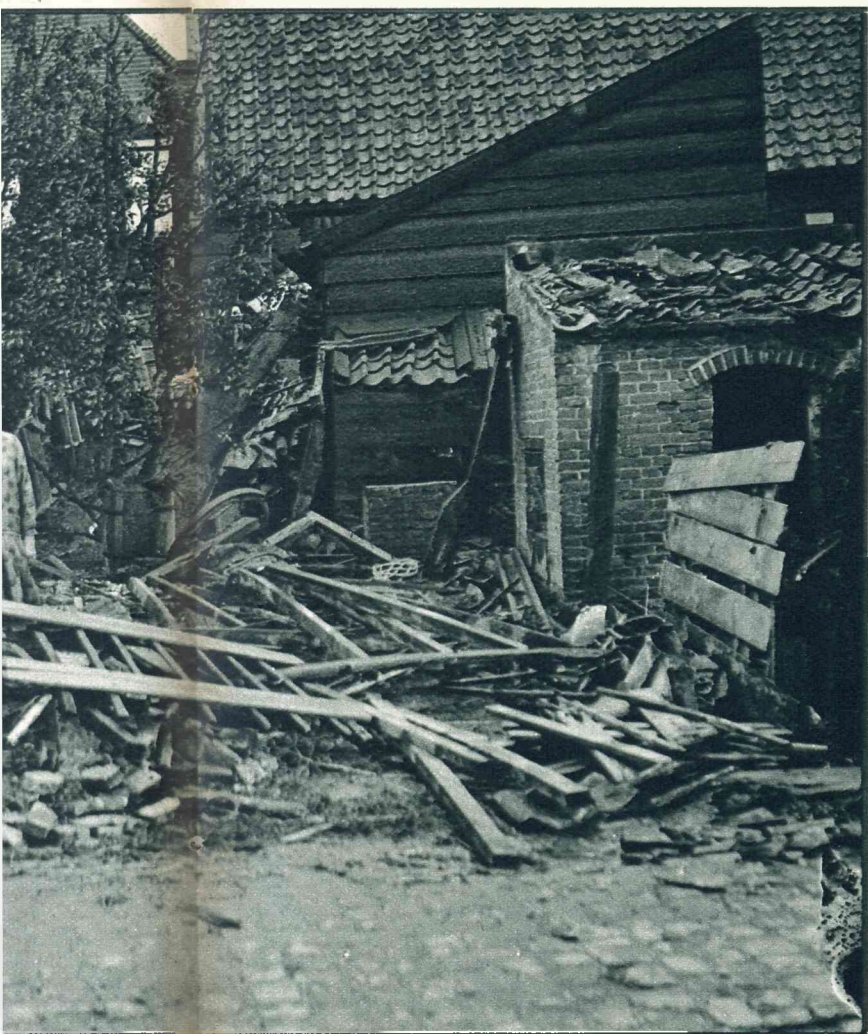
CLOON BOVEN OUWERKERK

ver de Zuidzijde van het dorp, huisgehouden. Niet minder werden getroffen, waaronder. Twee huizen moesten zelfs terwijl een wagenhuis met den werd. Toen wij in het dorp spoedden wij ons naar den Romeijn, die in conferentie en te woord kon staan. druk valt de schade toch nog e. „Het liet zich eerst nog veel ers kan ik u nog niet meedee- r is nog aan het werk, maar de f 10.000 zijn.” „erd?” vroegen wij.

il van den storm: Een boerenschuur aan de achterzijde zwaar bescha- terwijl de voorkant, die volgens berekening het meeste aan den bloot stond, onbeschadigd bleef.

Een onwontende boom, die op het dak van een boerderij terecht kwam.

Een zware deur 100 M. weggeslingerd en totaal versplinterd. Een man, die op een dak werkte, kwam met schoorsteen en al naar beneden. Een meisje werd tegen een muur gedrukt, en bewusteloos gevonden. Overigens is een en ander zonder persoonlijke ongelukken afgelopen, vertelde onze gids. Maar steun is dringend noodig.

Ouwerkerk is een arme gemeente, en bijna alle getroffen zijn niet in staat de schade te dragen. Slechts één woning was verzekerd.

Onze indruk was, dat zoowel door autoriteiten en comité als door de inwoners zelf zeer energiek is opgetreden.

Het heele dorp was in actie, en men trachtte met man en macht de voornaamste verwoestingen te herstellen. We zagen zelfs vrouwen op daken klimmen om nieuwe pannen aan te brengen.

Inderdaad is er hier sprake van een ramp, die zeer zwaar drukken zal op de inwoners dezer gemeente.

We hopen dan ook, dat de bekende Zeeuwsche offervaardigheid zich ook hier weer van de goede zijde zal laten zien. Met sympathie begroeten we den oproep om steun in dit blad, en wij hopen, dat velen een penninkske zullen offeren om de zwaarst getroffen te helpen!

v. Br.

Het totaal verwoeste dak van een huis, dat onbewoonbaar werd.

onnet en electriciteitsleiding hebben het zwaar te verduren gehad.

teun- b mij s der

ddels pen.” secre- offen s zoo n wij . Het

dorp bood werkelijk een troosteloos aanblik.

In de straten lag hoog het pannengruis; vele daken waren totaal verwoest, en men had er zeilen over gespannen om het inregenen te beletten. Een huis was finaal ingewaaid; talrijke andere min of meer dakloos, en geheel ontwricht.

Met welk een kracht de wind over het dorp ge- gaan is, demonstreert het feit, dat leien van de kerk 300 M. verder in een tuin werden gevonden. Een betonnen plaat werd eenige kilometers ver meegenomen.

VROUWENLEVEN

Gehaakt Vloerkleedje

Het hierbij afgebeelde kleedje is van heel wat eenvoudiger allure dan dat uit ons nummer van 14 Juli jl., maar het is ook héél wat minder bewerkelijk. Dit kleedje is geheel in stokjes gehaakt van everlasting-katoen, dus sterk, goed waschbaar en onverschietbaar. Voor badkamers en slaapkamers is zoo'n kleedje uitermate geschikt.

Het hieronder beschreven kleedje is 120 c.M. lang en 65 c.M. breed. Het is gehaakt in vier kleuren, donkergrijs, lichtgrijs, rood en blau, in heen- en weergaande toeren stokjes.

Men begint met in donkergrijs 165 losse steken, die vooral niet te vast gehaakt mogen worden. Hierop haakt men, eveneens met donkergrijs, 1 toer stokjes, in iederen steek 1 stokje. De rand van het kleedje, aan weerskanten, is effen donkergrijs. Hiervoor haakt men aan het begin en aan het einde van elke naald 16 st. donkergrijs. Deze steken worden in de hieronder volgende beschrijving niet meer opgegeven. Men haakt dus altijd eerst 16 steken donkergrijs, eer men aan de beschreven toeren begint, en op het einde van de naald haakt men weer telkens 16 steken donkergrijs.

1ste toer : 1 st. rood, 10 donkergrijs, om en om. (Men kan de grijze steken hierbij om den, rooden draad heen haken.)

2de toer : 2 rood, * 8 donkergrijs, 3 rood. Vanaf * herhalen. De laatste st. vóór den rand : 2 rood.

3de toer : 3 rood, * 6 donkergr., 5 rood. Vanaf * herhalen tot de laatste 3 st., 3 rood.

4de toer : 4 rood, * 4 donkergr., 7 rood. Van * herhalen tot de laatste 4 roode st. (Met de kleur van het grootste aantal st. der figuren haakt men om de andere kleur heen.)

5de toer : 5 rood, * 2 donkergr., 9 rood. Van * herhalen tot de laatste 5 st., 5 rood.

6de toer : als de 4de. 7de toer : als de 3de. 8ste toer : als de 2de. 9de toer : als de 1ste.

10de toer : 5 donkergr., * 2 blau, 9 donkergr. Van * herhalen tot de laatste 5 st., 5 donkergr.

11de toer : 4 donkergr., * 4 bl., 7 donkergr. Van * herhalen tot de laatste 4 st., 4 donkergr.

12de toer : 3 donkergr., * 6 bl., 5 donkergr. Van * herhalen tot de laatste 3 st., 3 donkergr.

13de toer : 2 donkergr., * 8 bl., 3 donkergr. Van * herhalen tot de laatste 2 st., 2 donkergr.

14de toer : 1 donkergr., 10 bl., telkens herhalen.

15de toer : als de 13de. 16de toer : als de 12de ; 17de toer : als de 11de ; 18de toer : als de 10de.

19de toer, tot en met den 27sten toer, als de 1ste tot en met den 9den toer.

28ste tot en met den 35sten toer : lichtgrijs.

36ste toer : 66 lichtgr., 1 rood, 66 lichtgr.

37ste toer : 65 lichtgr., 3 rood, 65 lichtgr.

38ste toer : 64 lichtgr., 5 rood, 64 lichtgr.

39ste toer : 63 lichtgr., 7 rood, 63 lichtgr.

40ste toer : 62 lichtgr., 9 rood, 62 lichtgr.

41ste toer : 61 lichtgr., 11 rood, 61 lichtgr.

42ste toer : 60 lichtgr., 13 rood, 60 lichtgr.

43ste toer : 59

lichtgr., 7 rood,

1 bl., 7 rood, 59

lichtgr.

44ste toer : 58

lichtgr., 7 rood, 3

bl., 7 rood, 58

lichtgr.

Men haakt zoo

nog 5 toeren, op

dezelfde manier

verspringend. In

den 49sten toer

krijgt men dan :

53 lichtgr., 7 rood,

13 bl., 7 rood, 53

lichtgr.

50ste toer : 52

lichtgr., 7 rood,

7 bl., 1 rood, 7

bl., 7 rood, 52

lichtgr.

51ste toer : tot

en met den 56sten

toer op dezelfde

wijze verspringend.

In den 56sten toer

krijgt men dan :

46 lichtgr., 7 rood,

7 bl., 13 rood, 7

bl., 7 rood, 46

lichtgr.

57ste toer : 45

lichtgr., 7 rood,

7 bl., 7 rood, 1 bl.,

7 rood, 7 bl., 7

rood, 45 lichtgr.

58ste tot en met den 63en toer, weer verspringend,

zoodat men in den 63sten toer heeft : 39 lichtgr., 7

rood, 7 bl., 7 rood, 13 bl., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 39

lichtgr.

64ste toer : 38 lichtgr., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 7 bl.,

1 donkergr., 7 bl., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 38 lichtgr.

65ste toer : 37 lichtgr., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 7 bl.,

3 donkergr., 7 bl., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 37 lichtgr.

66ste tot en met den 86sten toer : moeten weer verspringen als bij de vorige figuren tot er bij den

86sten toer in het midden 45 stokjes donkergrijs zijn. Dit is de middelste toer van het kleedje.

Hierna haakt men den 87sten toer als den 85sten,

den 88sten als den 84sten enz. enz.

Ter afwerking knoopt men 'n donkergrijze franje

aan weerskanten van het kleedje.

Tegen den onderkant naait men, ter versterking

van het geheel, 'n lap donkergrijze jute of andere

stevige stof, die zoo wordt tegen gezoomd, dat er

aan den rechterkant niets van te zien komt.

THÉRÈSE

Gehaakt vest van grijze wol, met garneering van groene en roode angorawol.

Een gehaakt vest, grijs met groen en rood

Ofschoon ik van het hierbij afgebeelde vest, een geheel met de hand gewerkte creatie van het Parijsche modehuis Martial en Armand, geen patroonsbeschrijving kan geven, wil ik de foto ervan toch niet onthouden aan onze lezeressen, daar het mij voorkomt, dat ze bij velen in den smaak zal vallen.

Deze sweater is uitgevoerd in grijze wol en bewerkt met groote noppen van groene en roode angorawol. Ook de das en de garneering der mouwtjes is groen met rood.

Ongetwijfeld zullen er wel dames zijn, die probeeren willen dit fraaie kledingstuk na te maken ; me dunkt, dat dit best mogelijk zal zijn.

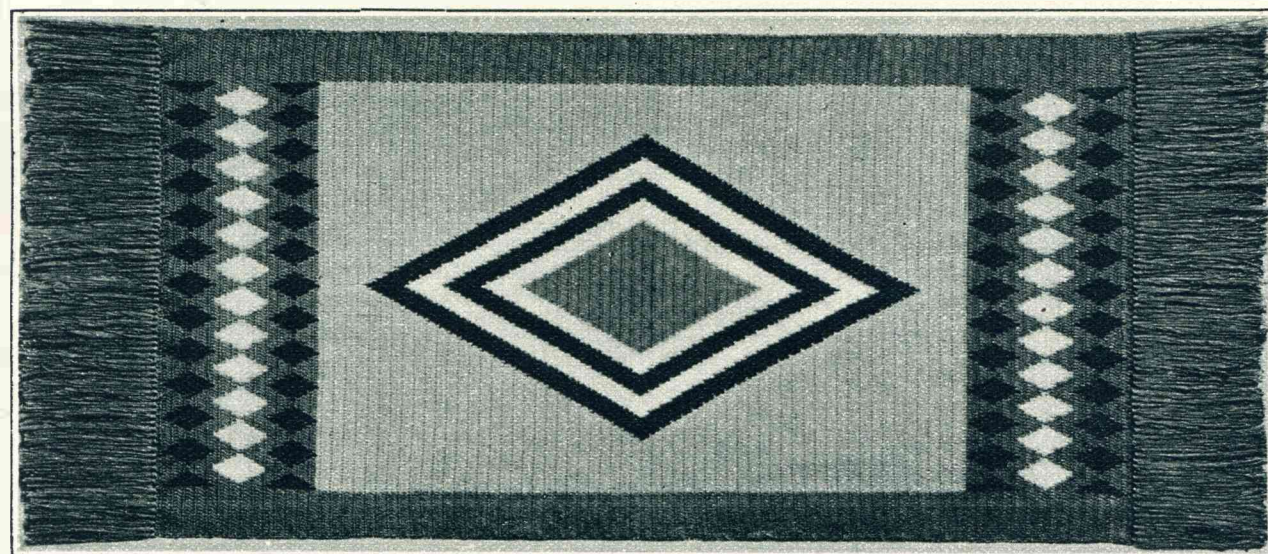
Men moet er 'n grove haaknaald voor nemen om een luchtig weefsel te verkrijgen, en de heele blouse kan gehaakt worden van dubbele stokjes. Het patroon van een en ander zou eerst van papier geknipt moeten worden en volgens dat patroon kunnen dan rug, voorpanden en mouwtjes gehaakt worden. Voor knopen en knoopsgaten is 'n apart gedeelte dwars gehaakt.

De groote noppen bestaan uit draden van angorawol, kruisgewijs over elkaar heen gelegd. De pofmouwtjes worden van onderen ingerimpeld en omgehaakt met 'n nauwsluitenden rand van angorawol. De dwars gehaakte das bestaat uit 'n rechten lap, waarbij aan de uiteinden langzamerhand gemeerd wordt ter verkrijging van 'n paar schuine punten.

Het aantal steken voor een en ander kan ik niet opgeven. Naar 'n geknipt patroon kan haakwerk echter altijd gemakkelijk op maat gemaakt worden.

THÉRÈSE

Een vloerkleedje, gehaakt van onverschietbaar katoen.

**SMAKELIJK
FRISCH
GEZOND**

Hero Perl. De nieuwe
Natuurdrank, die
Holland in 3 maan-
den veroverde!
Publiek en Pers zijn
enthousiast over
Hero Perl. Geen
kunstmatige kleur of
smaak. Vloeibaar
Hollandsch fruit.

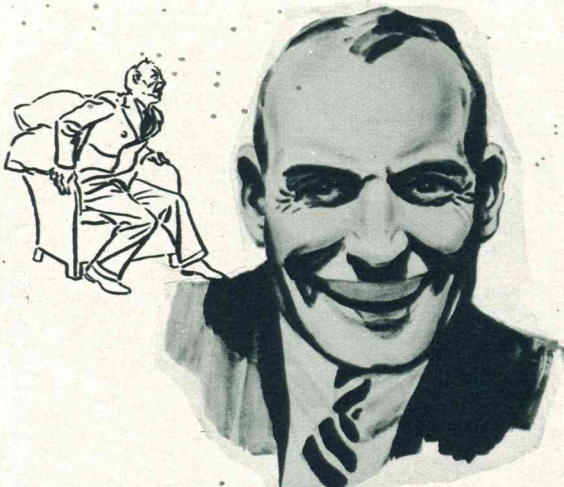
Perl

De Parel der Dranken

HET NIEUW INGERICHTE

DANSINSTITUUT H. FRENK
47. VAN OLDENBARNEVELTSTRAAT 47.

Aanvang lessen: Zondag 17 en Dinsdag 19 September.
In October op alle weekavonden. Inlichtingen gratis,
prospectus op aanvraag. Inschr. 1—3 en 7—10 uur.

Door spit aan bed gekluisterd

Kon zich nauwelijks bewegen!

Nu dankbaar voor zijn herstel...

„Ik leed aan spit in den rug,”
schrijft een man ons, „en wekenlang
kon ik mij in bed haast niet bewegen.
Ik onderging een behandeling, maar
de pijn verminderde niet erg. Een
vriend van me zei: „Maar man,
waarom gebruik je geen Kruschen
Salts? Neem het elken morgen, en
je zult zien, dat je die afschuwelijke
pijn in je rug kwijt raakt.” Toen
heb ik het elken morgen genomen.
Ik ben nu aan de tweede flacon
bezigt en ik kan weer zoo goed werken
als ooit, dank zij Kruschen. Ik vertel
alle bekenden over Kruschen Salts.
En ik zorg, dat ik altijd Kruschen
in huis heb.”

van deze zes zouten heeft een andere
werking. Wat het eene niet kan
bereiken, dat doet het andere. Zij
hebben een directen invloed op de
spijsverteringsorganen, die tot ge-
zond, regelmatig functioneeren
worden aangespoord. En wanneer
Uw organisme werkt als een vol-
maakte machine zullen spoedig alle
klachten vergeten zijn. U zult het
heerlijke, vrije gevoel hebben, dat
ge van alle dagen kunt genieten,
zonder een enkele kwaal of pijn.

**Kruschen
Salts**

Wat is de reden, dat spit, rugpijn,
reumatiek en indigestie zoo spoedig
zwichten voor Kruschen Salts?
De werking van Kruschen op het
gehele leger van de meest voor-
komende kwalen is een open geheim.
Dat geheim wordt ontsluitend in
de analyse op de flacon — voor
artsen en ieder ander te zien. Zes
levenskrachtige minerale zouten,
dat is het geheim. Dezelfde zes
zouten, die de natuur noodig heeft
voor Uw lichamelijk welzijn. Elk

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90 en
f 1.60 per flacon en wordt gefabri-
ceerd in Engeland door de Fa.
E. Griffiths Hughes Ltd., sinds 1756
te Manchester gevestigd. Stralende
gezondheid voor 1 cent per dag.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heeregracht 209, Amsterdam-C.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22
jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf
en duizenden anderen van breuklijden
bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT LUCHTAPPA-
RAAT**. Duizenden dankbetuigingen.
Vraagt kosteloos om het boek met
afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

**SLAAPKAMER-
AMEUBLEMENT**

Eiken met noten gepolitoerd
Kast 160 c.m. breed - Toilet
(draaibare spiegel) - Ledikant -
Nachtkast - 2 Stoelen - Tafel

Extra aanbieding!

f 195.-

Meubelmag. HET NOORDEN

Jacob Catsstr. 48 en 50

ZIE DE 7 ETALAGES

Het
openbaar
maken van
uw artikel is
open kaart spelen
met uw koopers

Het bekend maken
van uw artikel
is 'n bestaans-
voorwaarde
voor uw
zaak

Bel op: 1-3-7-3-1

HET adres voor
MAATKLEEDING

J. MILTENBURG

Prins Hendrikade 138, R'dam

Betaling in overleg met cliënt

**De nieuwe
haarverzorgingsmethode:**

Dagelijks 10 seconden licht bepoederen!

Hoe aangenaam stemt het, als een dame — wanneer men
haar ook ontmoet — steeds welriekend, glanzend en vetvrij
haar heeft — alsof het zoo juist gewassen was!

Dit doet de dagelijksche behandeling met Zwartkop Droogshampoo, een haar-
verzorgingsmiddel van bijzondere samenstelling (niet te verwarren met een
gewoon haarpoeder)!

Iederen morgen het haar vóór het borstelen 10 seconden met het praktische
poederdonsje licht bepoederd — daarna zorgvuldig uitgeborsteld — en direct
is het haar vet- en stofvrij, de ondulatie als nieuw.

De werking van deze dagelijksche en goedkope "droge" methode die geen
grijze waas achterlaat en voor iedere haarkleur
geschikt is, zal U verrassen en tevredenstellen. —

De achthoekige doos met poederdons
is voor 80 dagen toereikend en
kost slechts 65 cent.

**ZWARTKOP
DROOGSHAMPOON**

dagelijks licht bepoederen: altijd goed verzorgd.

KUNSTGEBITTEN
vanaf f 55.-

Absoluut pijnloze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekentondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9—3
en 6—8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Dag. geopend v. 10-12 en 7-8 uur.

ERASMIC Tandzeep
**PARELWITTE
TANDEN.
FRISSE
MOND**

FABRIKAAT
ERASMIC COMPANY LTD.
LONDEN
IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG.

Jeugdig en bekoorlijk
wordt U door Steiner's
„Oostersche Krachtpillen”

Zij bewerken in korten tijd mooi, gevuld en aantrekkelijk uiterlijk, alsmede
belangrijke gewichtstoename. **Bloedvormend en zenuwversterkend.**
Door doktoren aanbevolen. Gegar. onsch. Vele dankbet. 40 jaren
wereldbekend. Bekroond met gouden medailles en eerediploma's. Prijs
per doos (100 stuks) met gebruiksaanwijzing tegen vooruitbetaling
op postgirorekening 221729 f 1.90, of onder rembours. Porto extra.
D. FRANS STEINER & Co., Postbox 144, Amsterdam. C. 15.

BON CAPITOL THEATER
NIEUWE BINNENWEG 326

Om de lezers van Groot Rotterdam in de gelegenheid te
stellen kennis te maken met onze nieuwe exploitatie, onder
directie van André de Jong, hebben wij besloten hen tegen
inlevering van dezen bon, op één der werkdagen (dus
niet Zaterdags of Zondags) tegen onderstaande gereduceerde
prijzen toegang te verlenen:

Op de Matinee's:

Parket f 0 25
Balcon - 0 25
Zaalfauteuil - 0 30
Stalles - 0 45
Balconfauteuil - 0 40

Op de Avondvoorstellingen:

Parket f 0 40
Balcon - 0 40
Zaalfauteuil - 0 50
Stalles - 0 60
Balconfauteuil - 0 60

Geldig voor twee personen

**NIGHTCAP
P. HOPPE**
VOOR KENNERS

A° 1780.

HET HUWELIJK

Nee, je bent niets aardig meer," pruilde Michaeli. Zij wierp haar donkergekleurd kopje nuftig achterover en wendde haar blik naar de kreek.

José keek haar van ter zijde aan. Zij zaten samen aan den oever van de kreek, die het eiland Revilla Cidego nagenoeg in tweeën verdeelt. Boven hun hoofden ruischten de kronen der koningspalmen, en de katoentuinen vervulden de lucht met geuren van een late rijpheid.

"Je kunt klagen," viel José plotseling uit. "Maar je hoeft je niet over mij te beklagen. Het is allemaal de schuld van dien verwenschten Amerikaan. Waarom geeft hij je geen toestemming om te trouwen? Heeft hij zelf soms een oogje op je? Maar laat hij dan oppassen, begrijp je?"

Zijn stem had een dreigenden klank, die het meisje beven deed. Zij keek den wraakzuchtigen mestics even aan en schudde krachtig het hoofd.

"Mister Combacker kijkt me zelfs niet aan, dat weet je ook wel," sprak zij driftig. "Je bent onredelijk jaloersch en dat vergalt me elken dag. Ik zal er gauw een hekel aan krijgen om je te zien."

José sprong op. "Ik zou je komen halen als je niet kwam," dreigde hij. "Je hebt me je woord gegeven en daar vertrouw ik op. Denk erom dat je me niet bedriegt, want dat zou je duur te staan komen."

Michaeli begon zacht te snikken. Verzoeningsgezind ging José weer zitten. Hij sloeg zijn arm om de schouders van het meisje en drukte haar tegen zich aan. "Wees maar stil, ik meen het zoo kwaad niet met je," troostte hij haar. "Het is allemaal de schuld van dien Amerikaan. Wat heeft hij toch tegen ons, dat hij weigert ons te laten trouwen?"

"Dat weet je wel," antwoordde het meisje door haar tranen heen. "De baas kan nu, vlak voor den oogst, geen enkele kracht missen. In het voorjaar kan het hem niet schelen; en tot zoolang kunnen we nog best wachten."

José's drift vlamde opnieuw op. "Dat zijn allemaal voorwendsels van hem om mij te plagen," viel hij met een vloek uit. "Ik weet wel dat hij een hekel aan me heeft. Maar laat hij oppassen! Als ik hem ontmoet, zal ik hem zelf wel eens aanspreken. Als we getrouwd zijn, kun je ook in den tuin werken. Maar hij moet met geen uitvluchten komen, zeg hem dat maar."

Michaeli stond op. "Ik ga maar liever heen, als je op dien toon blijft uitvaren. Ik kan toch den baas niet dwingen om toestem-

door
*William
Atcock*

In de herberg van Padro Pavaro kwam hij tot zichzelf. Hij bestelde een glas rum en dronk het in één teug leeg. Toen hij zich omwendde, staarde hij in een paar koele spotoogen.

"Alweer ruzie gehad met Michaeli?" Het was een reusachtige neger, die hem de vraag stelde. José mompelde minachtend een verwensching en dronk snel nog een glas rum. Het maakte zijn bloed vurig en driftig en bracht hem in een vechtlustige stemming, waardoor hij zich op Revilla Cidego algemeen gevreesd had gemaakt.

Hij verliet zwijgend de herberg en dwaalde door de katoentuinen naar het huis van mr. Combacker. In de open galerij zat een neger, die hem bij zijn nadering onderzoekend opnam.

"Is de baas thuis?" vroeg hij kort.

"Niet thuis," antwoordde de neger laconiek.

"Je liegt!" viel José woedend uit.

De neger schudde krachtig het hoofd. "Lieg niet, baas is bij mister Seymore." Hij wees naar de overzijde van de kreek.

José liep, zonder nog een woord aan den geminachten neger te verspillen, door. Voor de bamboebrug bleef hij staan. Zijn donkere blik bleef lang in de verte staren, als dacht hij

ming te geven? Waarom plaag je me dan zoo?"

Haar klagende stem was niet in staat José te kalmeeren. "Ga maar!" zei hij ruw. "Als jij je baas niet klein kunt krijgen, zal ik het eens probeeren."

Zonder een woord te spreken ging het meisje heen. José keek haar boos na, totdat de zwiepende bamboebrug over de kreek haar witte jurkje aan zijn oog onttrok.

ingespannen na. De zon was ondergegaan achter de kronen der palmen en behalve het zachte klotsen van de golven aan den Atlantischen Oceaan was er geen gerucht in den omtrek te vernemen.

De mesties keek spiedend om zich heen. Er was niemand te zien; hij wist dat op dit uur de arbeiders van de plantages niets meer aan de overzijde te zoeken hadden. Als een Indiaan sloop hij op de brug toe en een oogenblik later was hij verdwenen.

Michaeli liep snikkend op de loodsen toe, waar de ongehuwde katoenpluksters, negerinnen en mestiezen den nacht doorbrachten. Vanuit de galerij van mr. Seymore klonk een zware basstem.

"Hallo, Michaeli!"

Het meisje liep op de voorgalerij toe en bleef bedeesd onder aan de trap staan.

"Waarom huil je, Michaeli?"

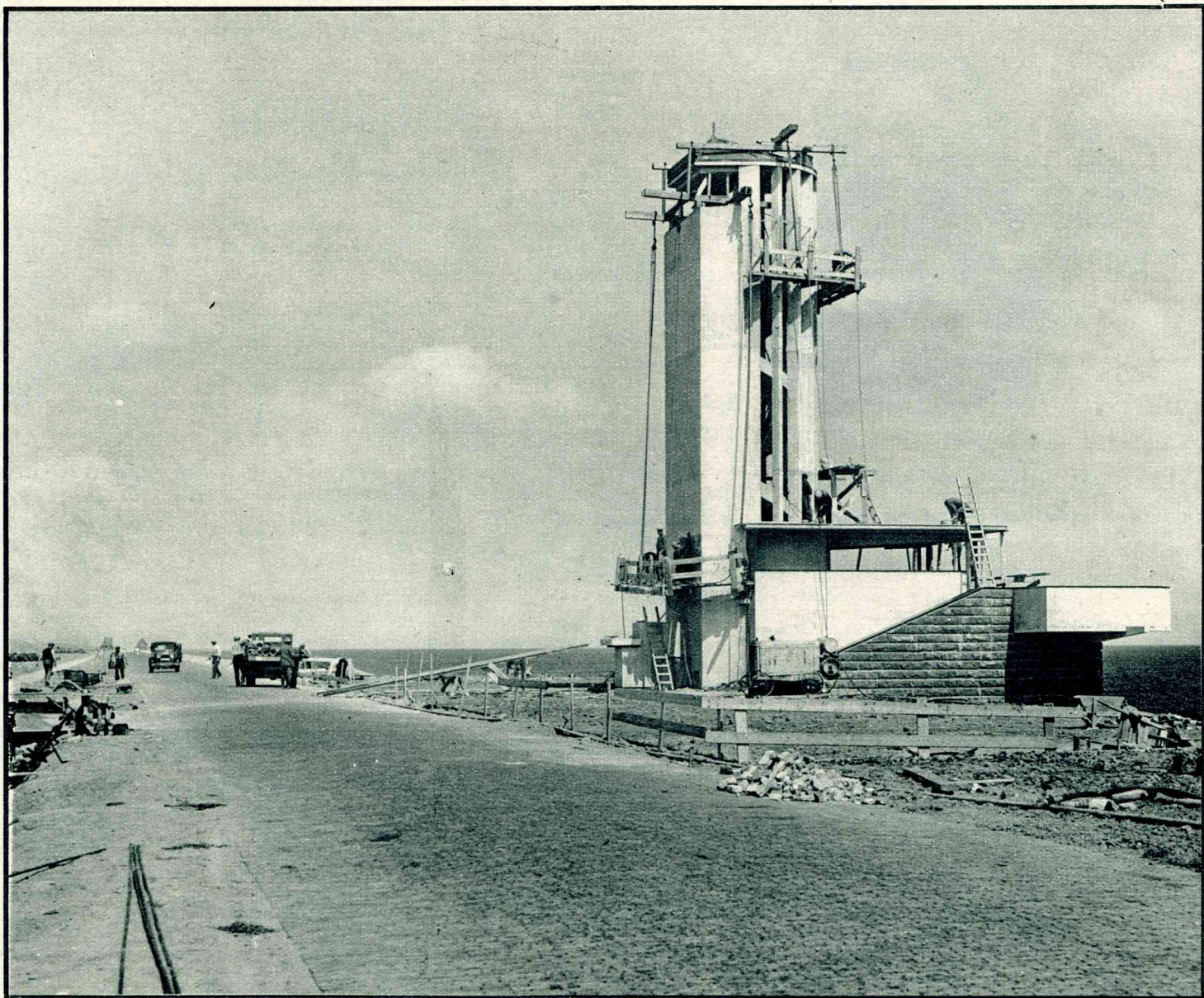
Combacker's stem klonk deelnemend en vriendelijk. Hij behandelde zijn volk goed; daar hij de hoogste loonen van het eiland betaalde, had hij altijd de beste krachten in zijn dienst. Hij had, gewoonlijk tot spot van de andere katoenplanters, zijn eigen beginselen, waardoor hij meer dan gewone belangstelling koesterde voor de zorgen en nooden van zijn personeel.

"Natuurlijk José weer," hernam de planter met een lichte ergernis in zijn stem. "Wat is er nu weer gebeurd? Elken dag woorden! Wat moet dat worden?"

Michaeli vond eindelijk den moed om te antwoorden. "Als we maar getrouwd waren, zou het wel beter gaan, baas."

Combacker trok een ontstemd gezicht. Seymore, die tegenover hem zat, schudde afkeurend het hoofd. "Ik begrijp niet, waarom je je zooveel van de particuliere omstandigheden van die kerels aantrekt, Combacker. Laat ze trouwen; wat kan jou het schelen hoe ze reilen en zeilen?"

Combacker haalde even de schouders op. "Ik heb nu eenmaal andere opvattingen van mijn plichten als werkgever dan de meesten hier,"

Op reis door Nederland

Het monument op den Afsluitdijk, waar vorig jaar het laatste gat in den dijk gedicht werd, is bijna voltooid. Nog deze maand zal het gedenkteken aan het rijk worden overgedragen.

Yer van hier. Mexicaansche.

(foto Filma)

merkte hij op. „Ik ben tegen dat huwelijk; dat meisje wordt ongelukkig met dien kerel. Hij is te lui om te werken en hij doet niets liever dan vechten. Ik mag iemand toch wel van zijn ongeluk terughouden?”

„Onzin,” sprak Seymore geërgerd. „Neem een raad van mij aan: bemoei je nooit met kleurlingen. En als je je met hen bemoeit, geef hun dan hun zin. Negers en mestiezen, de laatsten vooral, zijn net kinderen, zij willen hun eigen willetje volgen. En geef je hun niet hun zin, dan worden ze nijdig en schoppen ze tegen je beenen. Dat wil zeggen: ze vergripen zich vandaag of morgen aan je.”

„Onzin,” lachte Combacker. „Ik ben zoo zeker van mijn personeel als wie dan ook. Ik behandel hen behoorlijk en waarom zouden ze dan reden hebben om tegen me op te staan?”

Seymore ontweek die vraag. De ethische begrippen van den ander waren allen planters een doorn in 't oog. Zij hadden altijd geregeerd met den bamboestok en zoo noodig met de revolver, en Combacker's optreden dreigde een revolutie in de verhoudingen teweeg te brengen.

„Ik blijf er bij, dat je die kleurlingen verkeerd aanpakt,” hernam hij. „Als je hun den vinger geeft, nemen ze niet alleen je hand of je arm, maar je heele lichaam. Vandaag noemen ze je nog een aardigen baas, als je hun een gunst bewijst. Morgen eischen ze die gunst als een recht. En ga je dan niet op hun eischen in, dan heb je de poppen aan het dansen. Ik meen het; wij beginnen al last te krijgen met het volk.”

„Waarom?” vroeg Combacker droog.

„Omdat zij hun positie gaan vergelijken met die van jouw personeel. Zij zouden graag eischen, dat wij hun evenveel betaalden.”

Hij liet het onderwerp plotseling varen, toen zijn blik op Michaeli viel. Het meisje had geen woord van het gesprek verstaan, maar uit de belangstelling in haar blik viel af te leiden, dat zij begreep, dat het verband hield met haar wenschen.

„Als ik nu voor zoo'n geval stond, zou ik heel anders doen,” hernam Seymore.

„Hoe dan?” vroeg de ander glimlachend.

„Wel, ik zou zeggen: kinderen, de zegen van den baas. Hier hebben jullie elk 'n dollar, drinkt een glas rum op mijn gezondheid. Ik zal het doen op jullie huwelijksgeluk. Je krijgt vier en twintig wittebroodsuren van me en 'n halven dollar boete, als je morgen niet op tijd in den tuin bent. Je zou zien, Combacker, dat ze me dan veel dankbaarder waren dan José en dat meisje nu.”

Combacker lachte flauw. Maar direct werd hij weer ernstig. Zijn blik viel op Michaeli; het viel hem niet moeilijk te raden, dat zij iets van hem verwachtte.

„Zie je niet dat zoo'n kind nou verdriet heeft?” zei Seymore weer. „Wat heb je er in vredesnaam aan, om dien menschen den voet dwars te zetten? Kom, geef hun je zegen, en afgeloopen is de zaak.”

Combacker haalde de schouders op. „Kom eens hier, Michaeli,” verzocht hij.

Het meisje kwam bedeesd nader. „Hou je van José?” vroeg de planter.

Michaeli knikte. „Ja, baas, ik hou van José.”

„En wil je werkelijk gauw met hem trouwen?”

„Graag, baas, heel gauw,” antwoordde Michaeli met nadruk knikkend.

„Ben je niet bang, dat hij je later slaan zal?”

„Nee, baas, zeker niet.”

Combacker trok een bedenkelijk gezicht. „Wel, je moet het dan zelf maar weten, Michaeli. Trouw dan maar, als je er zoo naar verlangt. Maar denk erom, je blijft tot het voorjaar in den tuin, want ik kan nu geen menschen missen. Als José zin heeft, kan hij ook komen. Maar zeg hem, dat hij bij mij niet lui hoeft te zijn.”

Michaeli lachte hem dankbaar toe. Voor de planter het had kunnen verhinderen, had zij hem een kus op de hand gedrukt.

„Zie je, net kinderen,” lachte Seymore. „Beloof hun nu nog een huwelijgscadeautje en dan kussen ze je voeten ook. Als je ze maar onder den duim houdt.”

Michaeli keek den baas smeekend aan. „Mag ik het José nog even gaan zeggen, baas?”

„Nu nog, het is al donker!” wierp Combacker tegen.

„Och, laat haar gaan, anders slaapt ze vannacht niet van ongeduld,” vermaande Seymore.

„Nu, vooruit dan maar,” stemde de planter toe. „Gauw terug, hoor. En zeg José maar, dat jullie ieder op tien dollar van me mogen rekenen...”

Michaeli stamelde een onverstaanbaar dankwoord; het volgende oogenblik was haar gestalte door de duisternis opgeslokt.

* * *

Er was een geweldig rumoer aan beide zijden van de kreek. Men had lang en aanhoudend gillen gehoord en men vermoedde dat er iemand te water was geraakt. Van de eene zijde naderde Pavaro met zijn herbergbezoekers, José in hun midden. Van den anderen kant kwamen Combacker en Seymore, vergezeld door wel vijftig vrouwen. Zij droegen groote lantaarns, die een naargeestig licht verspreidden.

Bij de brug ging er van beide kant n 'n kreet van ontsteltenis op. De lianen en bamboestokken waren in het midden van de brug gebroken, juist op de plaats waar de weerstand het grootst moest zijn, omdat de brug daar het meest zwiepte.

„Zoek de oevers af!” commandeerde een zware stem.

José's blik verdrietig; het was Combacker, dien hij hoorde. „Mislukt; een volgenden keer beter,” mompelde hij.

Van den anderen kant klonk een schelle kreet. Verwarde stemmen riepen onverstaanbare woorden dooreen. Maar boven alles uit klonk de stem van Combacker in een kreet van schrik.

„Dat is verschrikkelijk, Seymore. Nu ze zoo gelukkig was, dat ze mocht trouwen, treft haar dit ongeluk. We zullen morgen die zaak eens onderzoeken; die breuk in de brug lijkt me nogal verdacht.”

José trad nog een paar passen naderbij. Het licht van de lantaarns viel op een witte plek tusschen de bamboestokken. De mesties greep naar zijn hoofd en begon schril te lachen: op het donkere, drabbige water van de kreek dreef Michaeli's blanke kleedje.

DE MEXIKAANSCHÉ

KRACHT EN SCHOONHEID

een foto die duidelijk maakt waarom bij watervallen, waarvan de enorme kracht gebruikt wordt voor het aandrijven van machines (in Zweden bijvoorbeeld), gesproken wordt van „witte steenkool” (Tanghannock-waterval in het Finger Lakes State Park, Ver. Staten).

Zo, 'k bin vrom. Dat was dan wat. Nooit mi van m'n leven nie. Uut, klaer. Je mo maer onder j'n eigen volk bluve, dat e'k altied 'ezeid. En Pier 'ei glieke. Da mag we in de krante. Maer alla, 't is verbie.

's Merreges om zeven ure gienge m'n dan. Een groote busse, maer ik was vreed benauwd, wan den vorigen aeved a'k in de krante net 'eleze van die bussen, die op Overschie op mekaere bin 'eree. Afijn, da gebeur nie iederen dag.

't Waere allemael vrende, die a meegienge. Uut de stad, die 'ier lezeere. Mie d'r beste spullen an. En 't begon a glad verkeerd. Ik komme an, en ik stapte in. Dae zei zo'n medam tegen m'n : vergis je je niet, vrouwtje ? Dit is geen gewone bus.

Neent, zee ik, ik vergisse m'n eige glad nie. Julder dienke messchien, da die bus allenig voe julder riedt ? Net nie. Ik rieje mee. O mae. En ik gong zitte.

Maer ik was nog nie van dat wuuf of. Ze-zat alsmae kwedaerdig te doe mie nog een ander wuuf, en op 't lest stak ze m'n mie d'r perresol in m'n rik.

Toen wier ik kwaed. 'Ou je spullen bie je, begrepe ? en ik draaiden m'n eige om. Ze dee net of ze d'r glad niks van begreep, en ik zee : Da je je spullen bie je 'oudt, anders za'k da stik perresol is over m'n knieen legge, begriep je ?

Ja, da begreep ze dan toch. Mae mien plezier was a vort.

Afijn, m'n reje. Me gienge 't durp deur, en zo deur den Achterwigt. Toen m'n langst Kee Verspunder kwamme, riep ik tegen den sjuffeur : O, 'ou is op ! En da dee d'n.

Wa gaet t'r om ? vroege d'r een paer. Maer ik zee niks, wan 't gong ze nie an, da'k in m'n tassche een paer mussen bie m'n a, die Kee altied voe m'n opdoet. Dus die brocht ik even, wan ik doch : Jan rie toch nie zonder m'n wig, en zo was 't ok.

En al die wuven in de busse kwaed, da kus ik we zien, mae dae kon 'k m'n eige niks van antrokke ; zulder waere voe d'r plezier uut, dus ze kuste best effen wachte.

Toen 'k t'r wee in wou, a da zelfde wuuf van d'r even d'r tassche op m'n plek 'eleid, en ik maekte m'n a wee op, en wou d'n d'r offlere, toen een oud wuuf achterin vroege, of ik bie 'aer kwam zitte. Kiek, da von 'k noe toch zovee vrindelijk, en ik dee 't ok. M'n raekten zo an de praet, zo over van alles en nog wat.

En zo kwamme m'n eindelienge op de Middelburgsche mart, en daer 'ieuwen m'n stil voe de Landbouw, da begriep je. En wulder d'r uut, en ik zegge tegen die ouwe juffrouw, die zo vrindelijk 'ewist was : Kwa, jie krieg een kommetje sjokklaamelk van m'n, en wulder nae binne, mae d'aere gienge nie mee, 't was zeker nie netjes genog nae d'r zin. En daer e m'n dae 'eel plezierig gezete, ja, das waer.

En toen de stad in, wan ik most nog een en ander koope, mae de rest van 't gezelschap zagge m'n nie mi.

Toen a m'n in een wienkel waere, koch die juffrouw ok wat, en dat most an d'r op'estierd worre mie vee wuven en zessen, en ik docht a, wat 'eit dat mensch vee kaskedronjes, mae toen a ze d'r naem opgaf, zee ze : Barenesse van Waai tot Hagelslag, en toen sloeg ik biena achteroven, en ik zee : menschenlieve, bin jie een barenes ? Ik doch da die altied in d'e ziede en setien of ferweel liepe, en jie 'ei zo mae een blommetjesjurk an, bel nog an toe !

Teen mos ze lache, en ze zee : kwa, m'n gae varder, maer ik zee : van z'n leven nie, ik durf nie mie je over straet !

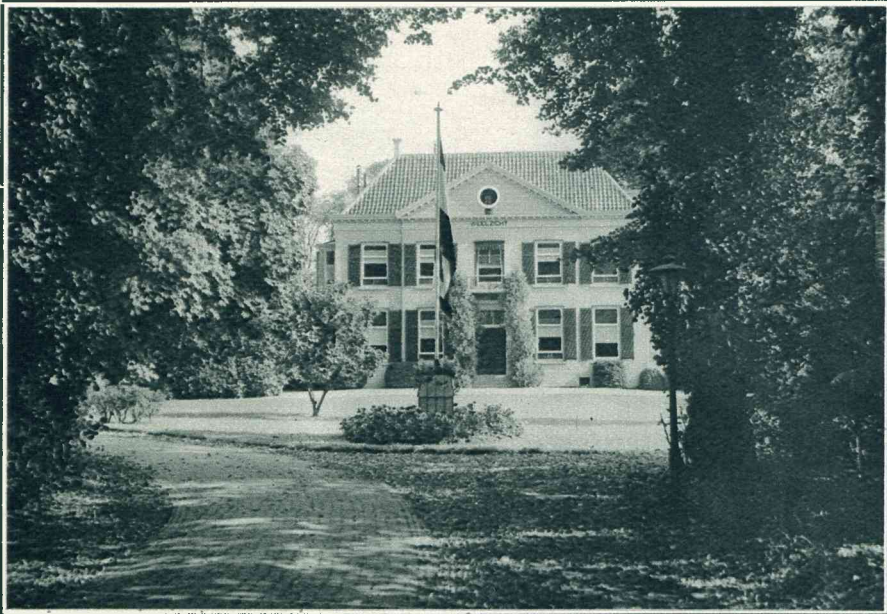
Maer, alla, ze 'ieuw zo lank 'an, da'k toch mae mee gieng, en 't viel noga mee, ik kan nie anders zegge.

En bie den ofren zagge m'n ineens al d'aere, en die riepe van belank, en m'n gienge saemen ergest zitte, in zo'n lunsroem, op de mart, mae toen wier alles toch zovee iessehljk, da'k je dat nie goed durve vertelle. Dae mo'k teminste is een nachje over slaepe, en dan zu m'n kommende weeke we is varder zie.

Allee, de groetenisse,
PIE VAN 'T HOF-v. d. STUVE.

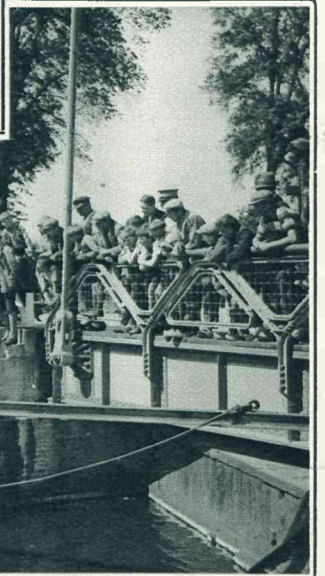

Te Domburg werd onlangs een nieuwe muziektent in gebruik genomen. De muziektent rechts in de Dorpsstraat.

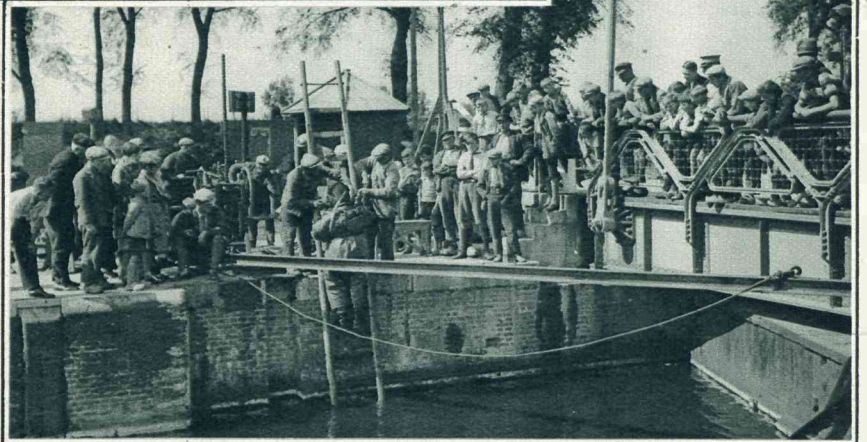

De fraai gelegen jeugherberg te Schuddebeurs op Schouwen, zooals ze dit jaar voor het eerst werd in gebruik genomen

Te Terneuzen moest een duiker de kom van een der sluisdeuren schoonmaken, wat veel belangstelling trok.

Cursus voor de Zeeuw-sche politie in autokennis Een praktische les op den weg Vlissingen—Middelburg, uitgaande van de K. N. A. C.

Rondom de vijfde Zeeuwsch Vlaamsche klompenbeurse te Clinge. Kenners keuren den klomp.

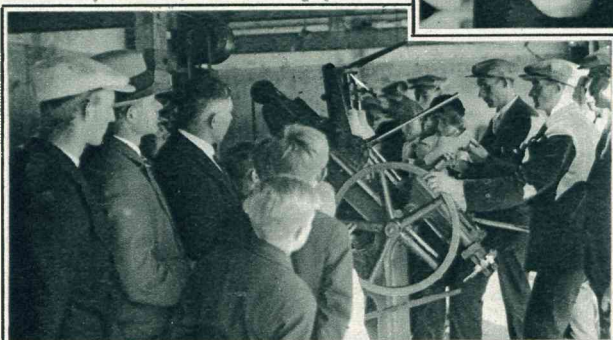

Te Hoedekenskerke werd de brug in de nieuwe haven binnen-gebracht, zoodat binnenkort ook deze nieuwe verbetering bij de provinciale stoomvaartdiensten zal kunnen worden benut.

ZEEUWSCH NIEUWS

Te Middelburg is in de afgeloopen weken de Generale Synode gehouden van de Gereformeerde Kerken in Nederland.

Demonstratie van machinaal werk.

De Landstormdag te Hulst. De afdeeling Zeeland van den V. B. Landstorm heeft te Hulst een landdag gehouden, die druk bezocht werd en welken o. a. minister Deckers en generaal Duymaer van Twist bijwoonden. De autoriteiten poseeren voor ons.

↖ Het defilé langs de autoriteiten.

Ook de Zeeuwsche vrouwen trokken met hun mannen mee.

De Jantjes luisterden den landdag op.

De muziekvereniging „Scheldegalm" te Hansweert behaalde op het onlangs gehouden concours te Roosendaal in de klasse uitmuntendheid den 1sten prijs en ook den 1sten prijs in den eerewedstrijd der eerste-prijswinnaars. Bij den directeur van 't kranige korps.

De Zeeuwsche Arielmotorclub organiseerde een betrouwbaarheidsrit. — De aankomst te Goes.

↖ De officiële ingebruikstelling van de waterleiding te Domburg op Maandag 28 August's. De Commissaris van de Koningin stelt de machines in werking

De autoriteiten, die bij de officiële opening van de waterleiding te Domburg aanwezig waren, poseeren voor ons.

↖ Groote drukte heerschte er op het vliegveld te Vlissingen bij aankomst der vliegtuigen, die deelnamen aan de rondvlucht boven Nederland op Zaterdag 26 Aug.

Vóór de Bedstee!

Strijdvraag: ben je voor of tegen?
Strijdvraag voor het platteland!
Blijft de bedstee ons behouden,
ofwel, moet ze aan den kant?
Weg ermee, zoo klinkt het somber
en beslist van stad tot stad;
Weg, zoo roepen ook de dorpen,
want die tied, die e m'n g'ad!
Nee, zoo zegt de Raad van Hoek plots;
Jullie doen je eigen zin?
Wij den onzen, en zoo heet het:
Op ons dorp de bedstee in.
Bouw gerust in nieuwe huizen
zoo een aardig slaap-toestel;
Beter dan een veeren bed, want
die zijn niet bij ons in tel.
Alle strijders voor het oude
zijn met dankbaarheid vervuld;
Nu de bedstee in de toekomst
in elk huis weer wordt geduld.
Waarom nu ook niet de nachtpit
en de bed-pan aangeschaft?
Opdat men weer Middeleeuwsch en
lucht- en lichtvrij rust en maft?
Niets is leuker dan zoo'n houten
doosje, en de deuren dicht;
De gordijnen nog er voor en
vrij zijn wij van lucht en licht!
Hoek dient naarstiglijk geprezen
om dit kloek en wijs besluit;
En de bedsteepanken lachen
om 't behouden van hun buit!

PACKER HEEFT PECH

door

M. MAZAROLLI

Ben Packer was het hoofd der firma Packer en Ramon. Packer was een groot kunstenaar. Maar hij wou tegenover niemand voor zijn talent uitkomen. Alleen zijn compagnon mocht er van weten.

Ben Packer kon namelijk het keurigste bankbiljetje maken en het keurigste geldstukje, dat een kassier of een politie-agent ooit zou hopen te zien.

Evenwel — Packer had pech. Er hapert natuurlijk aan een valsche zilverstuk altijd iets, en zóó voorzichtig kon Packer niet zijn, of dat iets liep direct in de gaten, als hij het valsche zilverstuk probeerde te plaatsen. Ramon daarentegen kon de gemeenste loden gulden uitgeven, zonder dat er een haan naar kraaide.

Ramon was dus voor Packer een pracht van een compagnon. Packer vervaardigde, Ramon zorgde voor den afzet. Zoo maakten zij een heel net inkomentje.

Het is natuurlijk een heele toer, met guldens een méér dan net inkomentje te maken. Je moet te veel reizen, om de dingen te verspreiden, en ze zijn te zwaar, en de verdienste per stuk is gering. Zoo kwamen de gedachten van Ben Packer als vanzelf op biljetten van een tientje.

Hij verschafte zich in een groote zaak een biljet van een tientje, en ging 't namaken. Om te beginnen tweehonderd stuks. Toen die klaar waren, nam hij het goede biljet, dat hij uit een groote zaak gehaald had, en één van zijn eigen producten, en die twee papiertjes gaf hij Ramon in handen.

„Zie jij nu maar eens, of je verschil merkt,” zei Packer.

Ramon legde de twee biljetten vóór zich, bestaakte, bekeek, berook en proefde ze, liet ze ritse-len en vergeleek de geluiden, nam toen een vergrootglas en herhaalde zijn onderzoek.

„Er is geen verschil,” moest hij toegeven. „Geef me maar gauw een bosje, dan ga ik er meteen op uit.”

Hij ging, met vijftig biljetten, en Packer bleef alleen. Hij zat te droomen en te peinzen.

Langen tijd zat hij zoo — toen stond hij op — hij wou óók uit. Maar hij had geen geld — niet veel tenminste; vergeten zijn compagnon te vragen....

Zijn blik dwaalde naar de geheime kast, waarin guldens en biljetten genoeg lagen. Eigen fabricaat.

Hij mocht die natuurlijk niet gebruiken, omdat hij zoo'n pechvogel was, maar het was hem een heele vernedering geweest, altijd zoo buiten het tweede deel van het werk gehouden te worden, en vanavond, in zijn geestdrift om het prachtig geslaagde biljetje, kwam hij met heel zijn trots tegen die vernedering in opstand. Trouwens, hij wou een glaasje bier kopen, en hij had geen ander geld.

Hij nam een paar guldens en één van zijn mooie biljetjes en ging de straat op. Hij kocht sigaretten, en betaalde met een gulden — valsche. Hij nam een glas bier, en betaalde met een gulden — valsche. De winkeliers pakten de dingen grif aan. Vanavond had hij géén pech!

En steeds liep hij te droomen over het tientje, zooals Rembrandt gedroomd moet hebben over zijn Nachtwacht; want Packer was een artist. Hij wou zoo'n biljet uitgeven. Hij wou de volle voldoening van zijn schepping smaken. Hij wou zoo'n biljet in een kasregister zien verdwijnen, en het harde wisselgeld in zijn vingers voelen. Hij had vanavond geen pech. En de biljetten waren goed. Niets aan te merken. Ramon had niet eens het echte van het valsche kunnen onderscheiden. Als er een bank open was, ging hij er daár zilver voor vragen.

Hij ging een café binnen en vroeg een bittertje. Even greep hem de angst. Even dacht hij er aan,

met het wisselgeld van de guldens te betalen, of desnoods met het echte bankbiljet, dat hij in een apart zakje van zijn portefeuille had. Maar toen kwam de trots weer boven. Hij legde het eigen-gemaakte bankbiljet op de toonbank.

Terwijl hij het glas naar zijn lippen bracht, keek hij schuin naar den kastelein. Die nam het bankbiljet op en ging er mee naar het kasregister.

Toen zag Packer hem stilstaan en het biljet bekijken, en 't vocht, dat door de keel van den kunstenaar ging, werd opeens dik en bleef steken, alsof het een kluit zaagsel was.

Hij zag den kastelein praten met zijn vrouw, die verderop achter het buffet stond, en samen be-tuurden ze het bankbiljet. Toen kwam de kastelein naar hem toe.

„Waar hebt u dit bankje ontvangen?” zei hij. „'t Is valsche.”

De heer Packer scheen wakker te schrikken uit een gepeins over belasting en schoenreparatie.

„Wat zegt u?”

„Dat tientje is valsche. Hoe komt u er aan?”

„Laat 'ns kijken.... Ja, hoe kom ik er aan?” Hij rimpelde zijn voorhoofd. „Wacht, ik weet 't

al! Ik had 't in een geldkistje thuis. Gisteren er uit gehaald. Denkt u, dat 't valsche is?”

„Vast en zeker — 't is nogal knap gedaan, maar als je in zaken bent, zie je 't direct.” De kastelein keek hem nogal vreemd aan, vond Packer.

Hij keerde zich vlug om, want ergens uit de diepte van het lokaal was er een andere klant genaderd, een stevige klant met een bolhoed en een regenjas. Hij keek naar het biljet, en zijn gezicht werd wat opgewekter.

„Weet u niet, waar u 't vandaan hebt?” vroeg hij nonchalant aan Packer. „Hm.... ik ben rechercheur — u zult er wel niets op tegen hebben, mee naar 't kantoor te gaan, en uw andere geld even te laten zien.”

„Met alle plezier,” zei Packer. Hij had niets meer bij zich dan het wisselgeld van de guldens en het echte biljet in zijn portefeuille.

Binnen de muren van een politie-bureau zat de begaafde heer Packer te denken. Zijn gedachten renden door zijn brein als ratten over een zolder.

Zijn oog stond wild, want zijn gedachten waren wél geschikt om het gemoed in opstand te brengen, het jonge bloed te doen vriezen en zijn lokken uit-een te doen gaan als de stekels van een egel.

Zijn kunstenaarsziel schrijnde en bloedde — want zijn pech, zijn beroemde pech, had zich weten te handhaven.

„Wie heeft er ooit zooiets gehoord!” beklagde hij zich tegen de vier muren. „Mijn kopie was volmaakt, een meesterwerk! Maar natuurlijk, natuurlijk was 't toevallig een valsche bankbiljet, dat ik als model gebruikte! En zoo merkten ze, dat ik er twee bij me had!”

Zoo zien de langpootige, prachtig beveerde struisvogels er uit, als ze tien dagen oud zijn.

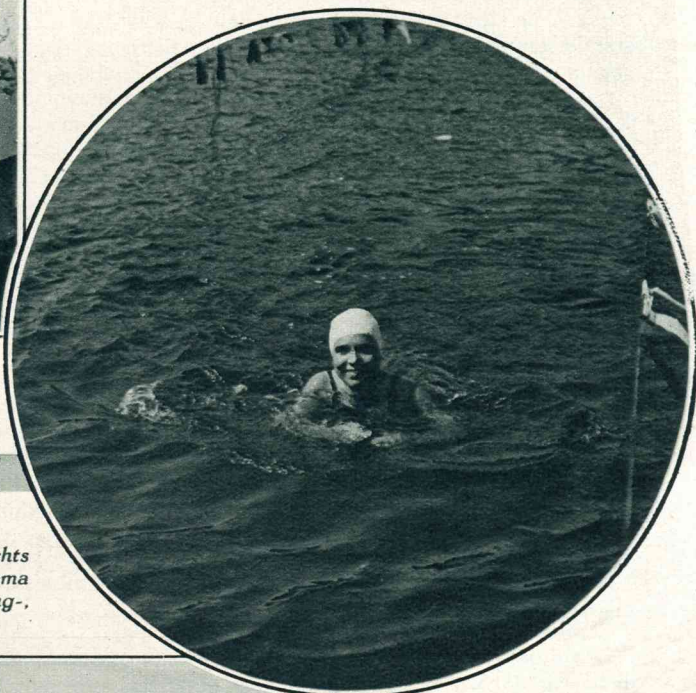

Te Goes zijn de Zeeuwsche zwemkampioenschappen gehouden. De dameskampioenen op de nummers 100 M. rug-, school- en vrije slag poseeren voor onzen fotograaf.

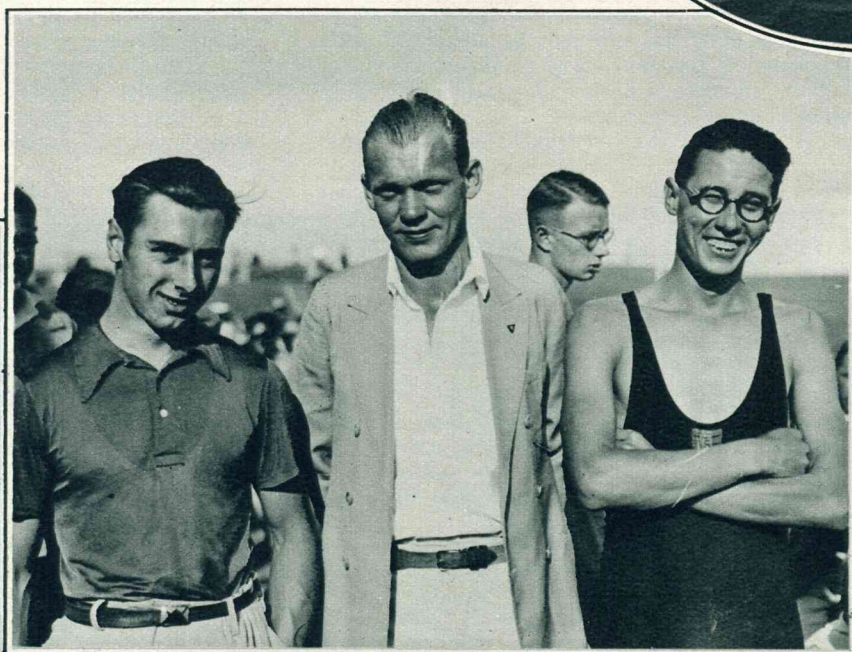
ZEEUWSCHE SPORT

Het Zeeuwsche Voetbal parlement was j.l. Zaterdag bijeen te Goes. Een reünie van afgevaardigden der verschillende aangesloten vereenigingen. Een zeer belangrijke vergadering, waarin behandeld moesten worden een aantal ingediende voorstellen, welke zouden beslissen over het lot van het bestuur en, hebben wij goed geluisterd, over het leven van den Zeeuwschen Voetbal Bond. Dat de voorstellers de gevolgen van een eventueel aannemen van hun voorstellen niet hadden overzien, bleek uit de debatten en mede uit het feit,

Zeeuwsche zwemkampioenen. — Van links naar rechts A. Rinders (Goes), Schot (Vlissingen) en Molema (Terneuzen), respectievelijk 1en op de 100 M. rug-, vrije- en schoolslag.

De Zeeuwsche zwemkampioenschappen. Mevrouw Meerman komt als eerste aan in het lange afstandsnummer voor dames.

een winst van ongeveer vijf tot zeshonderd gulden gemaakt wordt.

Ook de toon, welke te beluisteren valt in het jaarverslag van den secretaris is een opgewekte. De Bond groeit en bloeit. Het afgelopen jaar bracht een vooruitgang van 60 op 76 vereenigingen. Het aantal ingeschreven leden steeg met ongeveer 1000 personen, terwijl

een kleine honderd elftallen elkaar op Zeeuwschen bodem bekampen.

Wie de diverse verslagen leest moet den indruk krijgen, dat er hard en goed gewerkt wordt in deze organisatie.

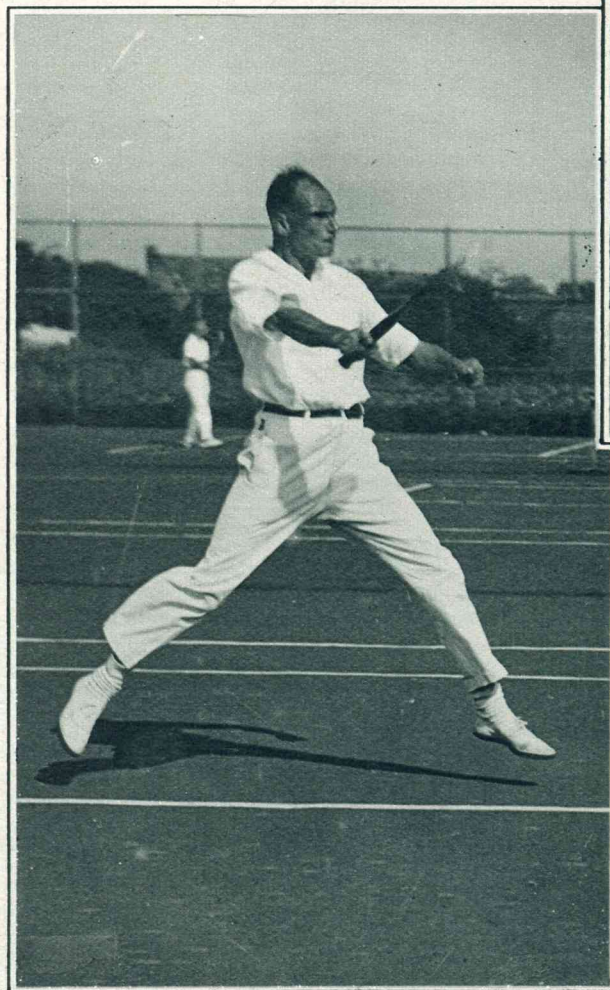
Behoudens enkele uitzonderingen bleek de vergadering dit ook te waardeeren. De Zeeuwsche voetbalsport wint nog steeds terrein en de Z.V.B. neemt thans onder de twintig erkende Bonden in Nederland de tiende plaats in. In slechts enkele jaren tijds klom de Z.V.B. van de onderste plaats tot midden in het lijstje, dat in het jaarverslag van de Federatie van Erkende Bonden is opgenomen.

Wanneer de Z.V.B. op dezen weg voortgaat, en wij hebben geen reden daaraan te twifelen, zal hij binnen korten tijd behooren tot de meest vooraanstaande en sterkste Bonden in Nederland. In oogenschouw nemend de grootte van het gebied hetwelk hij bestrijkt zeer zeker een schitterende prestatie.

dat de K. N. V. B. een specialen vertegenwoordiger had gestuurd om de voorstellen onaanvaardbaar te verklaren. De wijze, waarop de Heer J. P. van Bel zijn taak heeft vervuld, heeft wel niets te wenschen overgelaten. Wij zullen ons over de voorstellen niet uitlaten, doch naar onze meening was nog de meest verstandige zet: het intrekken van de voorstellen, daar er slechts weinig goede, doch wel veel slechte woorden voor gebruikt zijn.

Dat het Bestuur van den Bond het vertrouwen heeft van de groote meerderheid der Vereenigingen bleek overduidelijk bij

Op de banen te Vlissingen behaalde de heer Wartena, dien wij hier in actie zien, voor de tweede maal het kampioenschap in de heeren single.

HET GEHEIM VAN ELLERSLIE

DOOR G. FREDERICK-HEARD

Lachend schudde hij het hoofd.
„Nee — mijn hart is nog volkomen gezond,” zei hij, en toen kleurde hij licht, want opeens dacht hij aan Agnes Delmont.
„Dat doet me plezier. Ik wou je kennis laten maken met een erg knap meisje, dat mij na aan het hart ligt. Wil je dat?”

Er was een klank van bezorgdheid in haar stem.

„Ik zie altijd graag een knap gezichtje. Maar had u een bepaalde bedoeling met die kennismaking? Als het zoo is, lijkt het me 't beste, dat u me er ronduit over spreekt.”

„Daar heb je misschien gelijk in,” zei ze nadenkend. „In ieder geval zal ik 't er op wagen. Ik heb, zooals je misschien weet, een pupil, bijna een pleegkind, Edna Thornton — en 't is mijn liefste wensch, dat zij je vrouw wordt.”

„Ja maar... ik heb haar nog nooit gezien!”

„Je zult haar gauw genoeg zien. Ze is uit logeeren bij een vriendin, maar ze komt morgen terug. Ik houd buitengewoon veel van haar, en ik zou haar graag gelukkig gevestigd zien, vóór ik sterf. Als het gekund had, zou ik alles aan haar hebben nagelaten; maar zooals je weet, gaat dat niet — wat ik heb, moet in de familie blijven, zoolang er familie is. Mag ik veronderstellen, dat je niet al te zwaar beladen bent met wereldsche goederen?”

„Die veronderstelling is juist.”

„Dan wil ik je een voorstel doen. Als je met Edna Thornton trouwt, geef ik je op je trouwdag Ellerslie met al, wat er bij hoort. Ik heb het niet meer noodig, en jij hebt er nu veel meer aan dan na mijn dood. En je krijgt een goeie vrouw op den koop toe. Hoe denk je er over?”

„Ik kan nog niet denken — ik zit er alleen maar van te kijken! Vertelt u me eens, wat zou u doen, als ik 't aannam?”

„Dan ging ik voorgoed hier vandaan — ik weet een heerlijk plekje in Italië, waar ik heel graag wil wonen. Ik heb nooit van ons natte, koude klimaat gehouden.”

„Kunt u die stappen wel nemen?”

„Ja zeker! Mijn vader heeft zijn erfenis óók gekregen, vóór zijn vader dood was. Ik ben oud en ik word hoe langer hoe zwakker. Ik hoef alleen maar afstand te doen van al mijn rechten — ik kan aan jou als wettigen erfgenaam alles geven, bijwijze van schenking, om meteen heelemaal van allen last af te zijn. Vind je 't geen mooi aanbod?”

„Mooi — edelmoedig zelfs. Ik zou nooit op zoo'n gedachte gekomen zijn.”

„Dus je neemt het aan?”

„Ik kan u slecht mijn woord geven, zoolang ik juffrouw Thornton niet ken. We kunnen elkaar wel heelemaal niet aanstaan! Ik voor mij zou met den grootsten rijkdom nog niet gelukkig zijn, als ik opgescheept zat met een vrouw, die ik niet kon uitstaan.”

„Ik heb toch al gezegd, dat ze...”

„Met een knap gezichtje alleen komen we er niet. In ieder geval — u zult toch niet van me eischen, dat ik me bind, terwijl ik haar nog niet eens gezien heb?”

„Natuurlijk niet. Dat zou wel een groote onbillijkheid zijn. Je zult, hoop ik, morgen kennis met haar maken. En nu ga ik maar naar boven, als je 't goed vindt. Oude menschen moeten vroeg naar bed. Dat zul je ook wel merken, als je zoo oud bent als ik.”

Hij wenschte haar hartelijk goeden nacht, en kort daarna ging hij ook zelf naar zijn kamer.

Toen hij den volgende morgen beneden kwam, om te ontbijten, vond hij Roland Plashet en Agnes Delmont alleen. Juffrouw Heath vertoonde zich pas zeer laat op den dag.

De secretaris had het meisje enkele minuten tevoren laten roepen. Zeer vriendelijk sprak hij haar aan:

„Juffrouw Heath zou graag hebben, dat u hier de maaltijden kwam gebruiken, en dat u maar net deed, of u thuis was. U zult hier vandaag niet weg kunnen. We zijn ongeveer heelemaal ingesneeuwd. De spoorlijn is in disorde geraakt, dus treinen loopen er niet. Juffrouw Heath vraagt, of u maar hier wilt blijven, tot het weer wat opknapt. Ze was gisteravond misschien een beetje kortaf, maar dat is zoo'n manier van spreken bij haar, waar ze niets van meent.”

„Ik vind het erg vriendelijk van haar, en ik ben meer dan dankbaar. Wanneer zou ik haar kunnen spreken? Ik heb haar zooveel te vragen.”

„Juffrouw Heath is helaas niet erg wel, ze wil graag alleen blijven, maar ze hoopt u vanmiddag te spreken.”

Agnes voelde zich bitter teleurgesteld; het kostte haar groote moeite, de tranen terug te dringen uit haar oogen.

Zij was veel te zenuwachtig om op te merken, dat Roland Plashet meer dan attent voor haar was, en dat zijn al te bewonderende blik bijna voortdurend op haar gelaat rustte.

Nu en dan keek zij beschroomd naar den jongen dokter, maar die scheen nergens op te letten, dan op zijn bord.

Na de gewone begroeting sprak hij niet meer tegen haar. Het was, alsof er nog iets pijnlijks bijkwam in haar toch reeds overkropt hart, want zij had veel aan hem gedacht in lange, wakende uren.

Als hij er niet geweest was, lag zij nu misschien ergens onder No. 2 zoo'n kolossale sneeuwbank, om nooit meer op te staan.

Oswald zag haar pas in den middag terug.

Hij zat op zijn kamer, en de deur stond aan; toen hoorde hij, dat Plashet haar door de galerij geleidde, om haar de levende en overleden Heath's te laten zien. Het was merkwaardig, zooveel als hij over de familie wist; zijn stem klonk buitensporig minzaam.

Oswald voegde zich bij hen — wat het meisje scheen op te luchten, terwijl Plashet met moeite zijn ergernis verborg — en het drietal ging naar den salon, waar zij de oude dame vonden zitten, alleen.

Zij was heel vriendelijk tegen Agnes, en vertelde haar meewarig, dat haar moeder te Cannes aan pleuris gestorven was, dat zij een zeer zachten dood had gehad en begraven was op het mooiste kerkhof, dat men zich maar voor kon stellen.

„Maar ik heb niet eens gehoord, dat zij ziek was!” zei het ontstelde meisje.

„Zij was bijna voortdurend buiten kennis, en wij wisten uw adres niet.”

„Maar er waren toch brieven genoeg van mij in haar bezit!”

„Wij hebben niets kunnen vinden. Ze heeft mij trouwens eens verteld, dat zij haar brieven altijd verscheurde, zoo gauw zij ze gelezen had, want ze vond het niet prettig, alles en nog wat te bewaren.”

Agnes stond op het punt, dit tegen te spreken, maar opeens besloot zij te zwijgen.

Er werden drie diepe lijnen van zorg op haar blank voorhoofd zichtbaar. De oude dame koos een ander onderwerp van gesprek, zoodra zij dit gevoeglijk doen kon; handig begon zij het meisje te ondervragen over haar positie en omstandigheden.

Zij kwam al spoedig te weten, dat Agnes gouvernante was in een gezin van bescheiden stand, waar zij een onaangenaam leven en een zeer gering salaris genoot.

Terwijl hierover gesproken werd, zag de dokter, dat er een vreemde blik werd gewisseld tusschen zijn gastvrouw en haar secretaris.

Toen vroeg het meisje rustig, waar zij het graf van haar moeder zou kunnen vinden; zij gaf het voornemen te kennen, zoodra mogelijk naar Cannes te gaan.

Op deze woorden volgde een vreemde, pijnlijke stilte. Oswald Heath kreeg het gevoel, alsof de heele sfeer op Ellerslie geladen was met geheimzinnigheid.

Hij keek naar het meisje. Haar kleine, vastberaden mond stond strak, en in haar oogen lag twijfel.

Juffrouw Heath gaf haar de gevraagde inlichtingen, en drong er met ernst op aan, dat zij op Ellerslie zou blijven, tot het weer gunstiger werd.

„Ik ben u heel dankbaar voor uw gastvrijheid en ik neem die graag aan — ik zou trouwens niet anders kunnen,” antwoordde Agnes ernstig; toen ging zij zitten op den stoel, dien Roland Plashet haar aanbood en trachtte te luisteren naar het drukke gepraat van den secretaris.

Er lag een uitdrukking van diepe ontsteltenis op haar jong gezicht, en zij keek naar Oswald, alsof ze hem wilde vragen, hoe hij over dit alles dacht.

Zijn trekken zeiden haar echter niet meer, dan wanneer zij van steen waren geweest.

Heel in de diepte had hij de zekerheid, dat er iets geheimzinnigs gebeurd was met mevrouw Delmont, en dat juffrouw Heath en haar secretaris, om deze of gene reden, het meisje zoo lang mogelijk op Ellerslie wilden houden en haar beletten, naar Cannes te gaan en daar de waarheid uit te vorschen.

Een tweede motief was de snel aangroeiende verliefdheid van Roland Plashet. Want zoover was het al. Plashet had zich in haar verliefd met al de kracht van een booze, heerschzuchtige natuur, en hij zou voor niets terugdeinzen, waardoor hij haar kon winnen.

Oswald besloot, den schijn van koele onverschilligheid tusschen hemzelf en Agnes te handhaven. Als er maar iets bleek van eenige toenadering of sympathie tusschen hen, zou en juffrouw Heath en haar secretaris aanstonds een voorwendsel zoeken, om het meisje van Ellerslie te verwijderen — en dan werd het hem onmogelijk, haar de hulp te bieden, die zij nog hard nodig kon hebben — het tengere, kinderlijke meisje zou zijn als een lam in den greep van een wolf.

Hij moest zich weten te beheerschen en zijn best doen, om de plannen van den schurk te verijdelen.

Hij had dien dag niet stil gezeten. Door een kort gesprek met de dienstbode, die er zoo dom uitzag, en een paar handig gemaskeerde vragen aan Roland Plashet, was hij te weten gekomen, dat de dienstboden op de bovenste verdieping van het huis sliepen en dat een trap van de galerij naar hun kamers leidde; dit laatste wist hij trouwens al.

Hij vernam ook, dat er nooit bezoekers op Ellerslie kwamen, zelfs geen dokter of geestelijke, en dat juffrouw Heath nooit gasten ontving.

Zij ging over het algemeen maar heel zelden uit. Wat een grauwe-eentonig

leven! Het was onnatuurlijk, zelfs voor een oude vrouw; wat moest het dan wel zijn voor Plashet? Uit eigen vrije verkiezing zou hij zoo'n bestaan niet kiezen, dat achtte Oswald wel zeker.

„Waarom kijk je zoo ernstig? Heb je nog nagedacht over het onderwerp, dat we gisteravond besproken hebben?” vroeg de oude dame, en zij legde een hand op zijn arm.

Oswald ging zitten op den leegen stoel naast haar en spande zich in, om opgewekt te spreken:

„Natuurlijk! Denkt u zich maar even in mijn plaats in, dan begrijpt u wel, dat het een erg aantrekkelijk onderwerp voor me is. Zei u niet, dat de jonge dame vandaag hier zou zijn?”

„Ja, maar dat was een vergissing van me — ze komt morgen pas. Kun je nog een dagje geduld hebben?”

„Ik zal wel geduld moeten hebben — we kunnen haar niet hier tooveren. Vertelt u me maar vast wat — is ze groot of klein, donker of blond, vroolijk of ernstig?”

Hij boog zich naar haar over in een houding, die van levendige belangstelling getuigde, en hij scheen volstrekt geen aandacht te hebben voor de twee, die een eindje van hen vandaan zaten.

„Je nieuwsgierigheid lijkt me een goed teeken voor de toekomst,” riep de oude dame uit, en zij lachte even.

III. EDNA THORNTON.

Toen de oude dame en Agnes dien avond naar haar kamers waren gegaan, noodigde Ronald Plashet den dokter uit, om een partijtje te schaken.

Zij speelden ruim een uur; de secretaris scheen de tijdpassering erg te waardeeren en begon zich zeer ingenomen te toonen met de komst van dien opgewekten, blonden jongen man.

Hij was zelf een goed schaker, en kon dus het talent van Oswald voor dat spel naar waarde schatten; hij voorzag al een heele serie aangename uren, die hij met den logé slijten zou.

Bij het afscheid gaf hij hem hartelijk de hand, en zei:

„Slaapt u lekker, dokter Heath. Het is een erg prettige afwisseling voor me, dat u hier bent; het zal me tenminste spijten, als u weer weg moet.”

„Ik kan u het compliment tot mijn spijt niet teruggeven,” kwam het droge, half geuwend antwoord. „Ik ben bang, dat 't een paar saaie Kerstdagen zullen worden.”

„'t Is nogal saai,” gaf de ander toe; het deed hem genoegen, dat de logé zich niet door het een of ander op Ellerslie aangetrokken gevoelde — en dat gevoel had Oswald hem ook juist willen geven. „Als het weer omslaat, wordt het wel beter. Dan kunnen we er eens uit trekken. Het landschap is best de moeite waard.”

„Dat geloof ik ook. Het lijkt me een echt stukje wilde, grootsche natuur.”

„Laten we dan morgenochtend vroeg opstaan, om vast een beetje rond te kijken. Sneeuwen doet het niet meer.”

„Neen — maar de wegen! Brr! Ik blijf maar liever in bed. Ik kan me anders nooit permitteeren, om eens flink lui te zijn.”

Met een slaperig lachje verwijderde Oswald zich.

Toen Ronald Plashet alleen was, lachte hij lang en stil.

„Wat een onnoozele hals is dat,” dacht hij: „een schuchtere, bedaarde kerel — lang niet kwaad, maar een kind in wereldsche wijsheid. Iemand, die zich kalm zou laten verkoopen, tweemaal achter elkaar. Ik wil er honderd pond om verwedden — als ik hem vertelde, dat er onder dit dak een groot geheim school, zou hij met zijn luie lachje zeggen: „eerst bewijzen!” Hij schijnt al zijn hersens aan 't schaken besteed te hebben, want hij speelt als de satan. Wat gek, dat zoo iemand dokter is geworden! Hij zal er wel meer vermoord dan genezen hebben.”

Een half uur later was er in het groote oude huis geen geluid meer te hooren; Oswald meende de eenige te zijn, die niet door den slaap was opgenomen.

Hij had zich niet eens ontkleed, zoo klaar wakker voelde hij zich, en opeens nam hij 't besluit, terug te gaan naar den salon en een paar van de tijdschriften te nemen, die hij op de tafel had zien liggen.

Hij trok zijn schoenen uit, en een paar vilten pantoffels aan, en bewoog zich onhoorbaar door de galerij; het duurde niet lang, of hij had gevonden, wat hij was gaan zoeken.

Op den terugweg had hij juist de smalle trap bereikt, die naar beneden leidde, naar de kamers van juffrouw Heath, toen hij iets hoorde, dat hem stokstijf deed stilstaan — een vroolijken, prettigen, helderen meisjeslach.

Als er een meubel was beginnen te spreken, had hij niet verbaasder kunnen zijn. Agnes was het niet, die hij gehoord had, want hij wist, welke kamer zij had, en het geluid kwam juist van den tegenovergestelden kant; en de huishoudster en de dienstbode waren boven in het huis.

Verder was er niemand dan de oude dame, Plashet, en hijzelf — en die konden geen van drieën op zoo'n manier lachen.

Wie was het dan geweest?

Hij bleef op dezelfde plek staan, tot hij de kou bijna tot in zijn gebeente voelde, maar hij hoorde het geen tweeden keer.

De tocht trok zwaar over de galerij, met een geluid, alsof de doode voorvaderen droevig kreunden. En als om den heelen toestand nog griezeliger te maken, kwam de maan gluren door een der gekleurde ramen tegenover hem, en zette hem in een zwakken, blauwigen lichtschijn.

„Ik kan niet zeggen, dat het hier een vroolijke boel is,” mompelde hij, terwijl hij doorliep naar zijn kamer, „en als Agnes Delmont er niet was, verdween ik morgen aan den dag. Of misschien bleef ik dan nog wel. Er gebeurt hier iets geheimzinnigs — dat moet opgehelderd worden — en dat zal ik moeten doen. Ik moest maar eens gaan probeeren te slapen — daar kan een mensch nooit buiten — lezen doe ik een anderen keer wel.”

Hij sliep gezond en stond later op, dan hij gewoon was.

Het gesprek van den vorigen avond had hem wel lust gegeven in een wandeling, maar daar was geen tijd meer voor, dus ging hij op zijn gemak naar de eetkamer; tot zijn vreugde trof hij daar Agnes Delmont alleen.

„Ik ben blij, dat we even kunnen spreken,” begon hij aanstonds, want de tijd was kort. „Ik wou u vooreerst even vertellen, dat ik van dat verhaal van juffrouw Heath over den dood van uw moeder geen steek geloof.”

„Ik geloof het ook niet,” kwam zonder aarzeling haar antwoord. „Ik durf bijna wel zeker te zeggen, dat mijn moeder nog leeft.”

„Zoo denk ik er ook over. Misschien zult u nog een beetje hulp aan me hebben — ik ben namelijk van plan, zoo gauw mogelijk achter de waarheid te zien te komen.”

Er kwamen tranen van groote vreugde en dankbaarheid in haar oogen.

„Ik kan u niet zeggen, hoeveel goed u me met die belofte doet. U lijkt me zoo sterk en zoo schrander, dat u zeker zult slagen, als u eenmaal iets onderneemt.”

„U schijnt heel wat gunstiger over mijn karakter te denken dan die eigenaardige secretaris,” zei hij.

„Vindt u hem ook zoo eigenaardig?” vroeg het meisje gespannen.

„Buitengewoon; en de oude dame ook.”

„Er schijnt een soort zielsverwantschap tusschen ons te bestaan, dat we zoo precies hetzelfde denken.”

Zij lachte vroolijk, en hij merkte op, dat haar lach, hoe lief en meisjes-

„Hoor-die”
„Hoor-die”

hoont

Kannertegen

Kannertegen kan 't niet hebben, dat ze iets ten nadeele van Everlasting zeggen. Hij heeft toch zelf die Everlasting-bedsprei zien worden uit Terracotta met een Grieksch rand uit geel, en hier en daar een fijne mop blauw, alle drie Trolasol-kleuren uit de prachtige serie van 46 kleuren.

En nu komt er toch een bezoeker zeggen: „Zelf gemaakt? Dat geloof ik niet. Die kleuren? Die heb ik nooit anders dan in buitenlandsche zaken van kunst-handwerk aangetroffen.”

Niemand weet beter dan Kannertegen, dat die ongelooft het mis heeft. „Hoor-die, hoor-die...! met Everlasting kun je juist de mooiste dingen maken!”

Everlasting

KAN ER TEGEN!

● 46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL”-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt. Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleekt” - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

„Olga” - thans
verchroomd!

De „Olga” haardkachel wordt thans verchroomd geleverd. Weér verbeterd, weér duurzamer - maar niet duurder. De prijs blijft voordelig. Moderne, fraaie modellen. Solide afgewerkt van binnen en van buiten. Maar óók . . . veel nagemaakt! Althans men probeerde het. Opgelet dus, dat U de goede krijgt, de „Olga” haardkachel. Verkrijgbaar bij:

C. van ZWOL

Haarden - Kachels - Fornoizen
Nieuwe Markt 19, Rotterdam - Rott. Dijk 247, Schiedam

Angst om pedaal te gebruiken
door pijnlijke voeten . . .

Radox verlost haar van kwellende pijnen!

Een pianiste schreef ons onlangs:

„Mijn broer bracht een pak Radox voor mij mee. Ik ben het direct gaan gebruiken, omdat ik jaren lang last van mijn voeten heb gehad en een zeer pijnlijke likdoorn op mijn linkervoet. Ik sneed dit geregeld weg, maar het kwam altijd weer terug om me te kwellen. Meestal kon ik er het weer door voorspellen. Als ik de pedaal gebruikte, kreeg ik stekende pijnen. Na enkele voetbaden met Radox merkte ik, dat mijn voeten minder gauw moe werden en hoogst verbaasd was ik toen ik op een avond zag dat de likdoorn geheel los zat. Ik kon het nauwelijks geloven. Ik kan iedereen, die dit leest, aanraden om zich van lastige pijnen in de voeten op dezelfde manier te ontdoen als ik deed. Mej. D. B. te L.”

Door snijden worden de likdoorns harder en komen steeds terug. Probeer U ook eens een heerlijk verzachtend Radox voetbad. De zuurstof die Radox vrij maakt, kalmeert de ontstoken zenuwen en sterkt de spieren der voeten. Het weekt ook de doode huid weg om de likdoorn. Na een of meer dagelijkse Radox voetbaden kan de losgeweekte likdoorn gemakkelijk uit de huid worden gelicht. Zoo zorgt Radox voor pijnloze, sterke, gezonde voeten.

Radox is heerlijk geïmpregneerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt, dat zij, die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze

Gratis Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

RINGERS
Let op den naam!

BON

recht gevend op 2 plaatsen in het
CITY-THEATER

Hoogstraat 136-140 - Telefoon 57188

tegen halve prijzen, voor alle matinee's met een minimum van 20 ct. en voor de avondvoorstellingen van Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Vrijdag met een minimum van 30 ct. per persoon.

Van Vrijdag 1 t/m. Donderdag 7 September 1933:

BUCK JONES in:

WITTE AREND als een onverschrokken roodhuid' strijdend voor eer en liefde. BUCK waagt zonder vrees zijn leven als een dapper Indiaan. Spannende adembenemende momenten zullen met Uw verbeelding weggalopperen.

Laat U inenten tegen vrees, vóór U onze mysterieuze tweede hoofdrol met **H. B. WARNER** en **BETTY DAVIS** komt zien:

DE DRAAK (THE MENACE). Als U DE DRAAK hebt gezien bent U nergens meer bang voor. DE DRAAK zal U vangen, maar U zult het prettig vinden, hij zal U bijten en U zult er plezier in hebben! Toegang boven 14 jaar.

achtig ook, volstrekt niet leek op den lach, die hem eenige uren geleden zoo verbaasd had.

„U hebt gelijk — er bestaat zielsverwantschap tusschen ons — dat heb ik al gevoeld, toen ik u zoo eenzaam op het stationnetje van Boxmorton zag staan. U moet me beloven, dat u niet leelijk over me zult denken, als ik u hier zoowat niet aankijk en weinig tegen u praat. Dat hoort bij mijn methode om dat geheim uit te vorschen.”

„O, dus u hebt het opzettelijk gedaan?”

„Ja — met boosaardigen opzet.”

Het stemde hem dwaas gelukkig, dat zij zich zijn schijnbare onvriendelijkheid aangetrokken bleek te hebben.

„Maar nu vind ik 't niet erg meer,” zei ze verlegen.

„Ik zal 't u uitleggen,” ging hij voort met een fluisterstem. „U zult wel al gemerkt hebben, dat Roland Plashet zoo vrij is geweest, tot over zijn ooren verliefd op u te worden. U zit te griezelen, zie ik — en dat verwondert me niets. Enfin, als hij 't in zijn hoofd kreeg, dat ik te graag uw kant op kijk, zou hij me onder het een of andere voorwendsel het huis uit werken — en dan zou ik u in geen enkel opzicht kunnen helpen. Begrijpt u?”

„Ja. 't Is heel vriendelijk en attent van u.”

„En zult u probeeren, nergens over te tobben?”

„Ik hoef nu niet meer te tobben. U hebt me zoo blij gemaakt, als ik dacht, dat ik nooit meer zou kunnen zijn. Ik weet zeker, dat u slagen zult.”

„Prachtig. Als ik u gerust en tevreden zie, heb ik belooning genoeg. U gaat hier de eerste dagen zeker nog niet vandaan?”

„Moet ik eigenlijk niet weg? Ik heb hier niet 't minste recht.”

Zij keek hem aarzelend aan, en er was iets in zijn oogen, dat haar snel haar blik deed neerslaan.

Op dit oogenblik kwam de secretaris binnen, en hij begon vriendelijk te spreken:

„Juffrouw Heath verzoekt u, vandaag niet te willen vertrekken, juffrouw Delmont; zij zou u namelijk graag nog een keertje spreken.”

Het meisje beloofde aanstonds te blijven, gedeeltelijk, omdat zij den liefhebbenden blik van Oswald Heath nog duidelijk voor zich zag — daarna gingen zij verder met hun ontbijt.

Oswald bracht bijna dien heelen dag buiten door; handig ondervroeg hij de dorpingen over de bewoners van Ellerslie.

Hij deed dit, zonder den indruk te geven, dat hij graag het een of ander weten wou, en zoo kwam hij spoedig alles te weten, wat er te vernemen viel.

Juffrouw Heath was altijd een zonderlinge geweest; zij vertoonde zich ongeveer nooit buiten de tuinen van Ellerslie.

Reizen deed zij graag, dikwijls bleef zij maanden aan één stuk weg, en altijd werd zij vergezeld door haar pupil, juffrouw Thornton. Zij had dat meisje eenige jaren geleden uit het buitenland meegebracht, en scheen zich zeer aan haar gehecht te hebben.

Drie maanden geleden hadden zij Boxmorton weer verlaten; het personeel was op „wachtgeld” gezet, gelijk vroeger al meermalen was gebeurd, en niemand wist, wanneer de oude dame terug zou komen.

Een goede veertien dagen geleden waren zij teruggekomen, laat in den avond, zonder iemand verwittigd te hebben van hun thuiskomst. Er was natuurlijk niets voor hen in gereedheid gebracht en daar was de onredelijke oude vrouw zoo boos om, dat zij aan juffrouw Thornton, die al haar zaken behartigde, bevel gaf, hen te ontslaan.

Dit gebeurde, en 'n paar dagen later kwamen er uit een der groote steden een nieuwe huishoudster en een dienstbode.

Dit alles kwam Oswald Heath te weten, terwijl hij in den dorpsbazar postpapier en enveloppen stond uit te zoeken. Hij sprak de meening uit dat het nogal weerd was, het personeel zoo maar ineens te ontslaan, en vooral de huishoudster.

„Nee, de huishoudster niet. Die was er niet. Ze is drie maanden geleden ziek geworden naar 't gasthuis gebracht; dat was precies een week vóór ze naar 't buitenland ging, en ik heb verder niets meer van haar gehoord. 't Was een heel aardige dame. Mevrouw Delmont heette ze.”

Oswald betaalde zijn inkoop en vertrok, — hij had goed werk gedaan dien dag.

Hij wist nu, dat Margaret Delmont niet met haar meesteres naar het buitenland vertrokken was; dus kon zij ook niet in Cannes gestorven zijn.

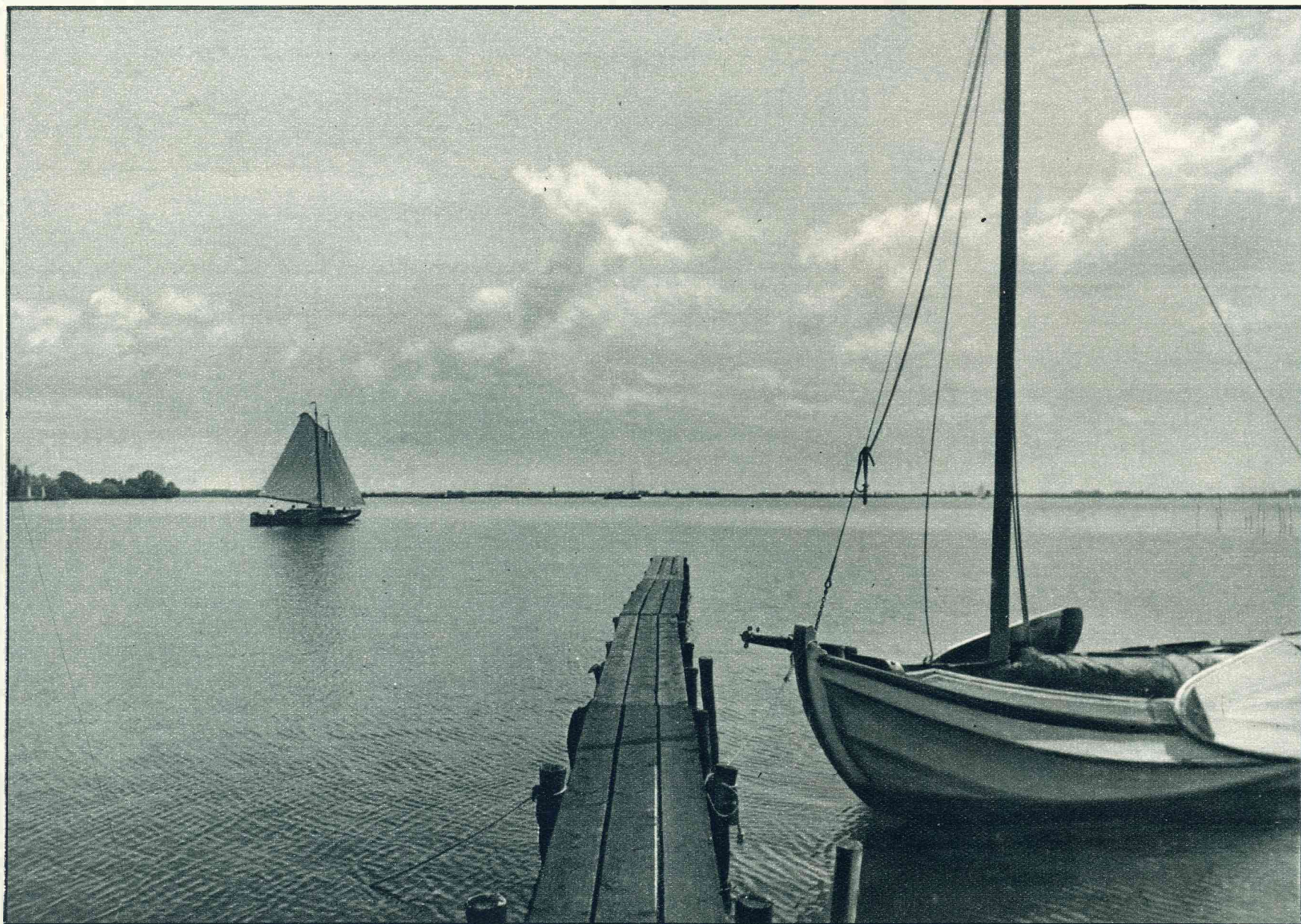
Bij zijn terugkeer op Ellerslie vertelde juffrouw Heath hem, dat haar pleegkind even tevoren aangekomen was, en ze drukte hem op het hart, tegenover 't meisje geen woord uit te laten van hetgeen zij over haar gesproken hadden.

„us ze weet nog niets van uw plannen voor de toekomst?” vroeg hij.

„Totaal niets. Ik zal me wel wachten, er iets over te zeggen. Ze heeft hooge opvattingen, en trotsch is ze ook — ze zou het uiterst kwalijk nemen, dat er zoo over haar beschikt werd. Het is mijn bedoeling, dat zij zich zonder dwang naar onze plannen schikt.”

„Ik ben blij, dat u dat zegt. Ik zou het onaangenaam vinden, als zij om zoo te zeggen in net komlot was,” zei de jonge man, en hij keek naar Agnes Delmont en den secretaris, die aan het andere einde der kamer met elkaar stonden te praten.

Wat stond er 'n verlangen in de donkere oogen van den man — en wat een koele onverschilligheid in de grijze oogen van 't meisje! (Wordt vervolgd)

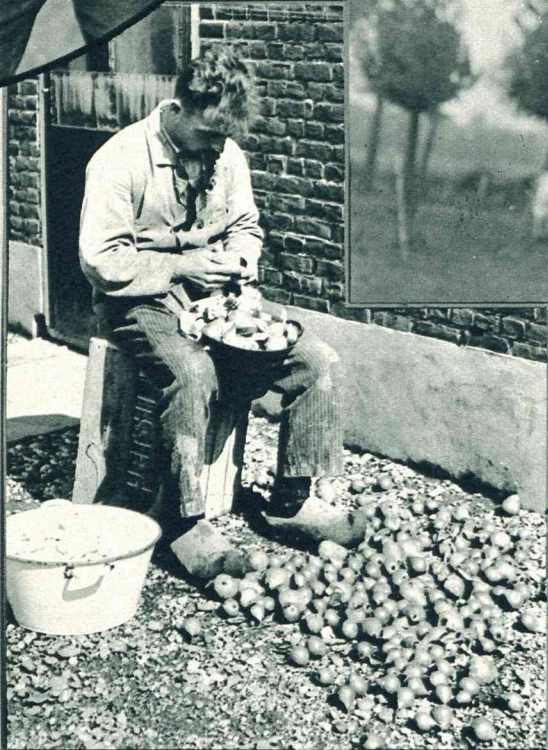

Op reis door Nederland. De Loosdrechtsche plasser.

De boom hangt vol tot in den top;
Dus vlug de hooge ladder op!
(Driewegen, Biervliet).

De grage tanden grijpen fel
den appel in zijn blozend vel.
(Kloetinge).

En flink geschud: een gouden stroom
van appels vlucht uit tak en boom.
(Ouwerkerk).

En wordt geraapt en uitgezocht,
en vlug vervoerd, en dan verkocht.
(Kloetinge).

Of: opgestapeld en vergaard,
en voor de winkelkast bewaard.
(Aardenburg).

ZEEUWSCHE
FILM